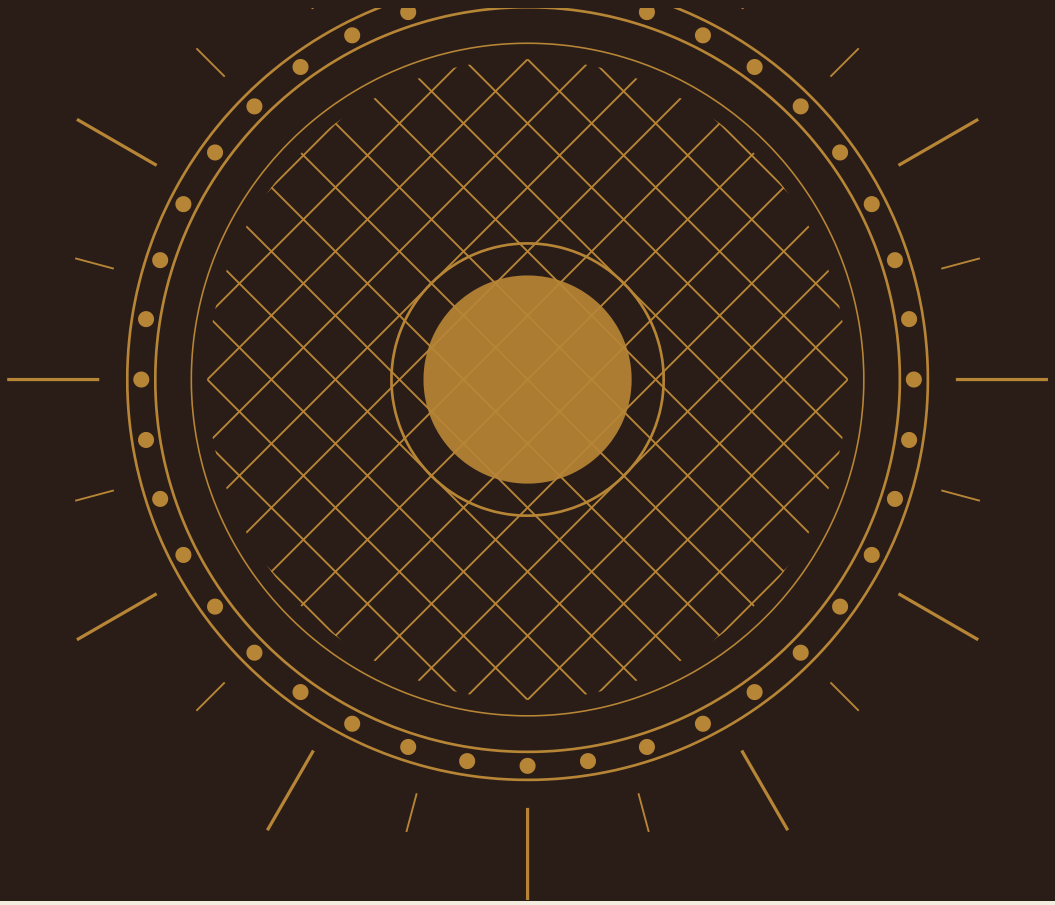
UTAD
ULUSLARARASI TİYATRO ARAŞTIRMALARI DERNEĞİ KONFERANSI

01
2023

THE 1ST INTERNATIONAL UTAD THEATRE RESEARCH CONFERENCE

1. Uluslararası UTAD Tiyatro Araştırmaları Konferansı

ORIGINS

Kökenler

BOOK OF ABSTRACTS
Bildiri Özetleri Kitabı

14–16 SEPTEMBER 2023
14–16 Eylül 2023 · Ankara

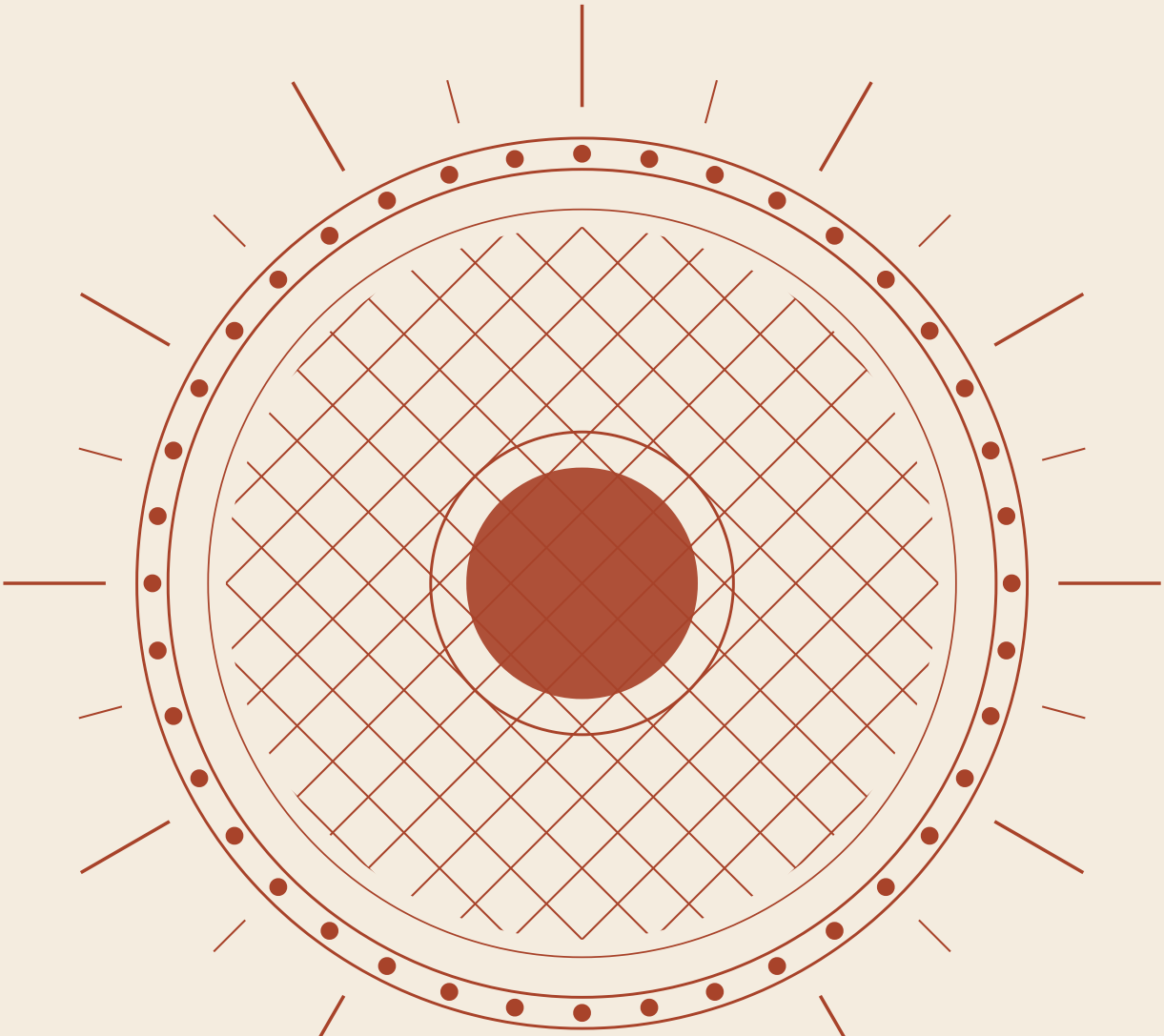
01
2023

ULUSLARARASI TİYATRO ARAŞTIRMALARI DERNEĞİ · TURKISH SOCIETY FOR THEATRE RESEARCH

9786250043165

ISBN 978-625-00-4316-5

UTAD · 2023

ORIGINS

Kökenler

The 1st International UTAD Theatre Research Conference

1. Uluslararası UTAD Tiyatro Araştırmaları Konferansı

Book of Abstracts
Bildiri Özetleri Kitabı

14–16 September 2023
14–16 Eylül 2023 · Ankara

ULUSLARARASI TİYATRO ARAŞTIRMALARI DERNEĞİ

Turkish Society for Theatre Research

"...the purpose of playing, whose end, both at the first and now, was and is, to hold, as 'twere, the mirror up to nature."

WILLIAM SHAKESPEARE, *Hamlet*, III.II

The first International UTAD Theatre Research Conference gathered scholars and theatre-makers in Ankara around a single question: where does theatre come from, and what do its beginnings still ask of us? This book collects the keynote speeches, presentations, panels and talks of those three days.

INFO@TURKISHTHEATRERESEARCH.ORG
WWW.UTADCONFERENCE.COM
WWW.TURKISHTHEATRERESEARCH.ORG

ISBN 978-625-00-4316-5

© 2023 UTAD Conference · Turkish Society for Theatre Research. Abstracts and biographies are printed as submitted; responsibility for content lies with the authors.

ABOUT TSTR *UTAD Hakkında*

TİYATRONUN BAŞLADIĞI YERDEN

Uluslararası Tiyatro Araştırmaları Derneği (UTAD), tiyatro, drama ve performans alanlarındaki araştırmaları desteklemek ve geliştirmek amacıyla akademisyenleri, araştırmacıları, sanatçıları ve öğrencileri bir araya getiren akademik bir topluluktur. Dernek, Türkiye'deki tiyatro pratikleri ile bilimsel çalışmalar arasında kalıcı bir köprü kurmayı hedefler.

14–16 Eylül 2023 tarihlerinde Ankara'da düzenlenen 1. Uluslararası UTAD Tiyatro Araştırmaları Konferansı, bu yolculuğun ilk durağıdır. "Kökenler" teması, tiyatronun ritüelden sahneye uzanan tarihsel, kültürel ve düşünsel temellerini ve farklı coğrafyalarda nasıl biçimlendiğini tartışmaya açmıştır.

Açış konuşmaları, sunumlar, açık oturumlar ve söyleşilerden oluşan program; Antik Yunan'dan köy seyirlik oyunlarına, Shakespeare'den çağdaş Britanya tiyatrosuna uzanan geniş bir yelpazede, tiyatronun başlangıçlarının bugüne ne söylediğini sorgulamıştır.

UTAD, yıllık konferanslar, etkinlikler ve yayınlar aracılığıyla eleştirel diyaloğu, disiplinlerarası etkileşimi ve uluslararası iş birliğini sürdürmeyi amaçlamaktadır.

WHERE THEATRE BEGINS

The Turkish Society for Theatre Research (TSTR) is an academic community that brings together scholars, researchers, artists and students to support and advance research in theatre, drama and performance. The society seeks to build a lasting bridge between theatre practice and scholarship in Türkiye.

Held in Ankara on 14–16 September 2023, the 1st International UTAD Theatre Research Conference marks the first step of this journey. Its theme, "Origins," opened up for discussion the historical, cultural and intellectual foundations of theatre, from ritual to stage, and the many ways it has taken shape across different geographies.

Through keynote speeches, presentations, panels and talks, the programme ranged from ancient Greece to village performance traditions and from Shakespeare to contemporary British drama, asking what theatre's beginnings still say to us today.

Through annual conferences, events and publications, TSTR aims to sustain critical dialogue, interdisciplinary exchange and international collaboration.

Honorary Committee
Onur Kurulu

Mustafa Kurt
Director General of State Theatres of the Republic of Türkiye
Devlet Tiyatroları Genel Müdürü

İhsan Sabuncuoğlu
Rector, TED University, Ankara
Rektör, TED Üniversitesi

Kezban Çelik
Dean, Faculty of Arts and Sciences, TED University
Dekan, Fen Edebiyat Fakültesi, TED Üniversitesi

Chairpersons
Başkanlar

Assoc. Prof. Dr. Önder Çakırtaş

Assoc. Prof. Dr. Taner Can

Organizing Committee
Düzenleme Komitesi

Assoc. Prof. Dr. Başak Ağın

Assoc. Prof. Dr. Belgin Bağırlar

Assoc. Prof. Dr. Murat Öğütcü

Assoc. Prof. Dr. Z. Gizem Yılmaz

Dr. Michael D. Sheridan

Dr. Gamze Şentürk

Dr. İlker Özçelik

Dr. Oliver David Bevington

Dr. Şule Akdoğan

Dr. Yasin Çetin

Dr. Ömer Aytaç Aykaç

Dr. Hacer Gürsul

Res. Assist. Adnan Aydıntürk

Res. Assist. Melike İrem Şimşek

Res. Assist. Murathan Gündoğdu

Mr Muhammed İkbal Candan

International Scientific Committee
Uluslararası Bilimsel Danışma Kurulu

Prof. Dr. Bernadette Andrea *University of California, Santa Barbara*

Prof. Dr. Farah Karim-Cooper *King's College London*

Prof. Dr. Gary Taylor *Florida State University*

Prof. Dr. Iulia Waniek *Dimitrie Cantemir Christian University*

Prof. Dr. Joe Kelleher *Roehampton University*

Prof. Dr. Jonathan Gil Harris *Ashoka University*

Prof. Dr. Jyotsna Singh *Michigan State University*

Prof. Dr. Martin Middeke *Augsburg University*

Prof. Dr. Sarah Knight *University of Leicester*

Prof. Dr. Simon C. Estok *Sungkyunkwan University*

Professor Sir Stanley Wells *Shakespeare Birthplace Trust*

Prof. Dr. Stephen Greenblatt *Harvard University*

Dr. Deirdre Osborne *University of London*

Dr. Sian Adiseshiah *University of Loughborough*

Dr. Xenia Georgopoulou *National and Kapodistrian University of Athens*

National Scientific Committee
Ulusal Bilimsel Danışma Kurulu

Prof. Dr. Berna Ayça Ülker Erkan *İzmir Democracy University*

Prof. Dr. Deniz Bozer *Hacettepe University*

Prof. Dr. Erdinç Parlak *Iğdır University*

Prof. Dr. Mehmet Ali Çelikel *Marmara University*

Prof. Dr. Mehmet Takkaç *Atatürk University*

Prof. Dr. Mine Özyurt Kılıç *Social Sciences University of Ankara*

Prof. Dr. Zekiye Antakyalıoğlu *Gaziantep University*

Assoc. Prof. Dr. Bünyamin Aydemir *Atatürk University*

Assoc. Prof. Dr. Şebnem Kaya *Hacettepe University*

Assoc. Prof. Dr. Yeliz Biber Vangölü *Atatürk University*

All names are listed in alphabetical order · *Tüm isimler alfabetik sıraya göre listelenmiştir.*

CONTENTS *İçindekiler*

I	**KEYNOTE SPEECHES** *Açış Konuşmaları*	7
K1	From Ritual to Performance: Theatre's Journey Throughout the Ages *Ayşegül YÜKSEL*	8
K2	They do the police: originary violence and theatrical 'conscience' *Joe KELLEHER*	9
K3	Dramatic Origins, Dynamic Process *Paul INNES*	10
K4	Social Satire in The Marriage of a Poet by the First Modern Turkish Playwright İbrahim Şinasi *A. Deniz BOZER*	11
II	**PRESENTATIONS** *Sunumlar*	12
01	The Origins of Theatre and Class in Aristophanes's The Frogs *Elif Derya ŞENDURAN*	13
02	Butler's Reading Antigone: The Legacy of Antigone's Defiance in the 21st Century *Gökhan ALBAYRAK*	14
03	Dionysian Roots of Postdramatic Theatre *Esra ÜNLÜ ÇİMEN*	15
04	Tiyatronun Kökenindeki Ritüel Kavramını Oyun Teorileriyle Çözümlemek *Bülent SEZGİN*	16
05	Köy Oda Oyunlarında Bedenin Dönüşümü ve Oyuna Etkileri *Ezgi BASAT*	17
06	Tiyatronun Köken Kurucu Anlatıları ve Yeni Ufuklar Arasındaki Ben *Tuğçe Gözde PELİSTER*	18
07	The Origins of Tragic: Ancient Tragic Hero Versus Modern Tragic Individual *Kadriye BOZKURT*	19
08	The Relevance of Nō Performances in the Modern World – the Case of Shinsakunō *Iulia WANIEK*	20
09	Posthuman Performance: Decolonization of the Theatre *Miran Bulut*	21
10	Godot'u Beklerken ile Kel Şarkıcı Eserinin Absürt Tiyatro Bağlamında Karşılaştırılması *Nisa Nur ASLAN*	22
11	Türkiye'deki Üniversitelerin Tiyatro/Oyunculuk Bölümlerinde Okutulan "Sanat" Dersleri Üzerine Bir İnceleme *Abdullah ÖZDEMİR*	23
12	Why Have There Been No Great Women Playwrights in Early 20th Century Portugal? *Ariana Sofia GALAMBA*	24
13	An Exceptional Female Voice within the Black Arts Movement: Adrienne Kennedy's (Re)Theatricalization of Black Feminist *Görkem Neşe ŞENEL*	25
14	How to Approach Absence? : An Analysis of Black British Experience in Keisha Thompson's Man on the Moon *Tuğba ÇANAKÇI*	26
15	Halk Hikâyesi ve Tragedya Türlerinde Sahne Dışından Gelen Haberin Öyküye Etkisi *Münevver GÜLBAĞ*	27
16	Antik Komos Etkinliklerinin Komedi Üzerindeki Etkileri *Nazım SARIKAYA*	28
17	Tiyatroda Kokunun İzinden *Gamze ŞENTÜRK TATAR*	29
18	History of Revolutionary Periods in Contemporary British Drama *Mesut GÜNENÇ*	30
19	Going Back to Where It Started: Alfred Jarry's King Ubu as an Early Example of the Absurd *Murathan GÜNDOĞDU*	31
20	Challenging Gender Norms: The Origin of Toxic Masculinity in The Gift and Boys *Belgin BAĞIRLAR*	32
21	Postmemorial Origins of Inherited Trauma in Tom Stoppard's Leopoldstadt *Hakan GÜLTEKİN*	33
22	Performing Eco-Dystopia in Caryl Churchill's Escaped Alone *Işıl ŞAHİN GÜLTER*	34
23	Mrs. Warren's Profession: A Microcosm of Victorian England *Özgün ATAMAN*	35
24	Tiyatro ve Feminizm Bağlamındaki Çalışmalar Üzerine Bir Alanyazın Değerlendirmesi *Asena YILDIRIM*	36
25	Toplumsal Cinsiyet Rollerinin Kurgusallığının Stage Beauty Filmi Üzerinden Değerlendirilmesi *Erdal Ozan METİN*	37
26	Tiyatrotem: Ayşe Selen ve Şehsuvar Aktaş ya da Nam-ı Değer 'Temgiller' *Züleyha EŞİGÜL*	38
27	Tracing the Origins of Nuclear Anthropocene on Stage: Lucy Kirkwood's The Children and the Radioactive Transformation of the Era *Başak ALMAZ*	39
28	Anthropocene Drama: Climate Change, Ecological Catastrophes, and Lucy Kirkwood's The Children *Kerim Can YAZGÜNOĞLU*	40
29	Posthumanizing The Theatrical Narrative: Şule Ateş's Digitallab Performance *Başak AĞIN*	41
30	Osmanlı Arşiv Belgeleri Işığında Geleneksel Türk Tiyatrosunda Mekân-Seyirci İlişkisinin İncelenmesi *Özge Ayşegül FİŞENK*	42
31	Tiyatronun Evi: Sahneleme ve Mekân İlişkisi Üzerine *Türküler TOPAL*	43

32 Tiyatro Kumpanyalarının Tiyatro Sanatının Gelişimindeki Evrensel Önemi ve Türkiye Tiyatrosuna Katkıları *Nedim SABAN* 44
33 Impact of Shakespeare's Adaptations and Actresses on Restoration Stage *Gül KURTULUŞ* 45
34 The Origins of Commedia dell'Arte and Its Impact upon Renaissance Theatre *Neslihan EKMEKÇİOĞLU* 46
35 "Origins" of Shakespeare's Women *Sibel İZMİR* 47
36 Origins of Shakespeare Studies in Turkey *Murat ÖĞÜTCÜ* 48
37 Ömür Tiyatrosu: Fernando Pessoa, Statik Drama ve Denizci *Hakan ATAY* 49
38 12 Eylül Tiyatroları: Bir Kadın Bir Erkek Vardı *Zeki TAŞTAN* 50
39 Kökler Üzerine Bir Performans Denemesi: "Ben'den Ev'vel" *Gizem GÜRER* 51
40 The Impact of the Turkish Culture on Kateb Yacine's The Intelligence Powder (1959) *Nadia GADA* 52
41 Origins of South Indian Theatrical Traditions: An Exploration of 'Kathakali' as the Convergence of Aryan and Dravidian Theatrical Forms *Rafid CHENADAN* 53
42 Shakespeare's Iago and the Advent of Capitalist Appetites *Miriam MEZGHANI* 54
43 Transmedia Theatre: An Ancient Phenomenon and Today's Digitalisation *Şafak HORZUM* 55
44 Gender Equality in Colonial and Modern England as Reflected In Caryl Churchill's Cloud Nine *Fatma Aylin AKIN* 56

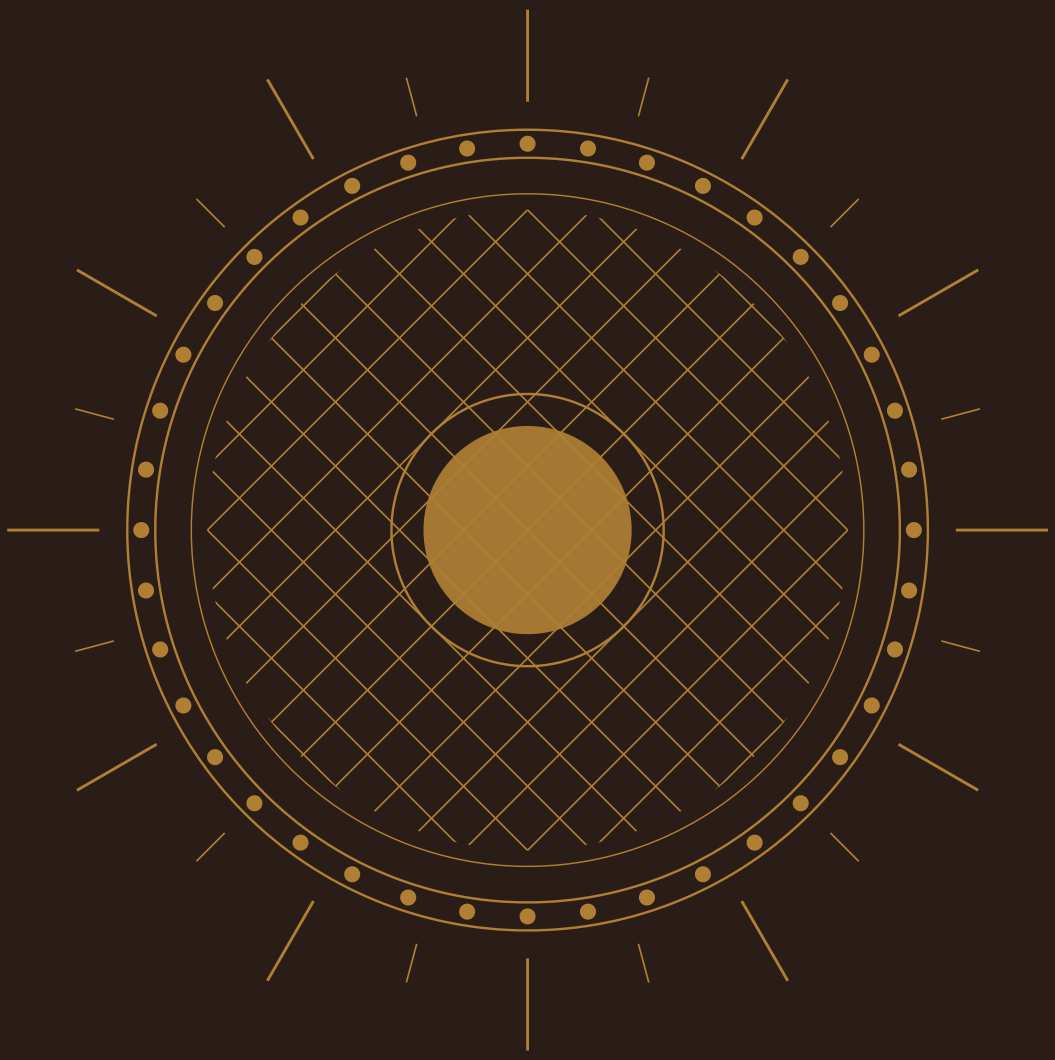
III PANELS *Açık Oturumlar* 57

P1 Karakter Yaratmak: Laban Atölyesi *Serdar KARA · Z. Gizem YILMAZ* 58
P2 Art in the Heart of Posthumanisms *Ozan ATALAN · Chong-ha Peter LEE · Z. Gizem YILMAZ* 59

IV SESSION TALKS *Söyleşiler* 61

S1 Bir Oyun Okumak/Bir Yazarı Oynamak: Bilgesu Erenus'un Kırmızı Karaağaç Oyunu *Mine ÖZYURT KILIÇ* 62

· INDEX OF CONTRIBUTORS *Katılımcı Dizini* 64

I

Keynote Speeches

Açış Konuşmaları

FOUR KEYNOTES · DÖRT AÇIŞ KONUŞMASI

UTAD 2023 · ORIGINS · KÖKENLER · ANKARA

KEYNOTE

Açış Konuşması

K1

Prof. Dr.

Ayşegül YÜKSEL

From Ritual to Performance: Theatre's Journey Throughout the Ages

THEATRE'S JOURNEY IN WESTERN CULTURE BEGINS WITH DIONYSIAN 'RITUALS' IN Ancient Greece and reaches Performance Theatre in late 20th century. Between those two phases (in which gesture, movement, dance and song have priority over speech), the art of dramatic theatre has flourished through the development of Dialogue, Character and Action. Sophoclean tragedy and the humanistic understanding of fate is within focus. Old Comedy by Aristophanes is defined as 'comedy of ideas' and New Comedy by Menander as 'comedy of intrigue'. The latter is traced in the Roman adaptations by Plautus and Terence. Employment of spectacular scenes and the use of 'soliloquy' in Senecan tragedy receives special notice. Theatre's rebirth from medieval church ritual is followed by the Italian Renaissance, which introduces partly misinterpreted classical rules. Shakespeare's work that challenges restrictions in composition, marks the culmination of dramatic art. His humanistic outlook on fate, mastership of dialogue, character and plot, cinematic approach in developing action, use of rhetoric devices ('tirade' of Greek tragedy and Seneca's 'soliloquy'), treatment of romantic courtship, approach to 'tragicomedy,' and verbal wit have inspired many a playwright. In time, the heritage of theatre is either adopted, renovated or defied, through Moliere's 'comedy of character', Melodrama and theWell-Made Play, Ibsenian realism, the foreshadowing elements of absurdist drama in Chekhov's great plays, Shaw's verbal wit and his 'comedy of ideas', Breecht's use of choruses and episodes from Greek tragedy, Dark Comedy, American writers' attempts at tragedy, 'In Your Face Theatre,' and, after Beckett's fragmentation of Character, Action and Dialogue, craftsmanship of Performance Theatre begins to dominate the art of the stage.

ABOUT THE AUTHOR

Dr. Ayşegül Yüksel is a graduate of the English Department of İstanbul University. She worked towards her M.A. in New York University and received her Ph.D. from Ankara University. After teaching for 17 years at Middle East Technical University, she transferred to Ankara University in 1987, where she became full professor in the English Department of the Faculty of Languages, History and Geography in 1992. Since 1981 she had also been teaching part-time in the Theatre Department of the same Faculty. After her retirement in 2006 she taught undergraduate and graduate courses in the English Department of Atılım University, as well as in the State Conservatory of Hacettepe University and Başkent University. Her major fields of interest are drama and literary criticism. She has written 12 books on drama and theatre. Dr. Yüksel holds a two-weekly column in Cumhuriyet Daily, where she has been writing theatre reviews since 1979. Her articles on drama have been published in academic and popular literary journals and in books on culture, criticism and drama. Some of her articles on Turkish theatre have also been translated into foreign languages. She has received 16 awards for her contributions to theatre and drama.

KEYNOTE
Açış Konuşması

K2

Prof. Dr.
Joe KELLEHER

They do the police: originary violence and theatrical 'conscience'

ORIGIN STORIES, WHETHER MYTHICAL OR HISTORICAL, HAVE RECURRENTLY HAD TO deal with acts of founding violence. Something – or someone – was there before, whose suppression in one way or another enabled a new state of affairs – a civilisation, a selfhood, a new 'force of law' – to establish itself. Documents of culture – e.g., plays and performances – have continued both to rehearse and to critique these origin stories, reflecting on questions of agency, complicity and consequence, and offering an opportunity – a stage, some space and time – for the exercise of 'conscience'. Even when, as is frequently observed, that same conscience serves as an alibi for perpetuating an established status quo. Certain contemporary, or 'revisionary' dramas have, however, taken matters further, pulling spectators and others into the place of appearing, as if pushing us to act 'right now', even before we have things figured out. For example, Jackie Sibblies Drury's 2018 comedy Fairview, which challenges the racialised gaze of much mainstream entertainment by calling the white members of its audience literally onto the stage at the play's conclusion. Or, Romeo Castellucci's current touring show BROS (2021-23), where locally recruited, unrehearsed, male participants – a different group wherever the work is presented – are contracted to wear police uniforms and follow 'blindly' whatever instructions they receive through headphones. Here, there is no time for 'conscience'. What 'shows' instead is a kind of burlesque comedy: an entertainment after all. What 'plays out' meanwhile is an anthropology of violence worked through an originary mimesis, in which the founding 'force of law' is clear for all to see, and ours to own up to, if we will.

ABOUT THE AUTHOR

Joe Kelleher was Professor of Theatre and Performance for many years at University of Roehampton London. He is co-editor of the book series *Thinking Through Theatre* for Bloomsbury / Methuen. His own books include *The Illuminated Theatre: Studies on the Suffering of Images* (Routledge, 2015), *Theatre & Politics* (Palgrave Macmillan, 2009), and *The Theatre of Societas Raffaello Sanzio* with Claudia and Romeo Castellucci, Chiara Guidi and Nicholas Ridout (Routledge 2007). He is currently working with artist Edit Kaldor on a book *Theatres of Powerlessness,* due for publication in 2023. In the 1990s he made performances with Theatre PUR, and more recently with Eirini Kartsaki.

KEYNOTE
Açış Konuşması

K3

Prof. Dr.
Paul INNES

Dramatic Origins, Dynamic Process

THE TITLE OF THIS CONFERENCE, "ORIGINS", POINTS TO MULTIPLE BEGINNINGS AND indeed these plural origins are celebrated in the paragraphs describing the conference theme. This paper aims to introduce at least some of the potential themes contained under the rubric of origins. It suggests that origins are rarely pure, uncontaminated by what went before. New beginnings require old endings, especially in the theatre: what exactly is it that a new form, genre or performance technique is reacting against? Variations on this theme will be explored thematically, organised chronologically to maintain some coherence or ordering principle. There are three main sections. The first, Theatre Histories, will draw on examples from the ritual theatre of ancient Greece; the community theatre of the English Middle Ages; city theatre from the Renaissance in London; and satirical comedy from the so-called Long 18th Century. The second main section, on Modern Drama, will suggest some of the ways in which these longstanding historical concerns are modulated by modern playwrights (Ibsen, O'Casey, O'Neil, Miller and Brecht). The third and final section, entitled Contemporary Origins, will discuss the effects produced by playwrights such as Shelagh Delaney, Harold Pinter, Edward Bond and Caryl Churchill. The paper concludes by interrogating its own use of the Western canon by means of intersectionality and adaptation theory, with a very specific example drawn from Arabian cultural engagement with Shakespearean drama as a way of returning us to theatrical practice. Drama has multiple origins and is in a constant state of flux, a continual process of making meaning in an ephemeral form, complicated of course by the availability of technology. In a sense, this paper does not provide any easy answers. Instead, it asks questions, much like the unresolved endings of many contemporary plays.

ABOUT THE AUTHOR

Paul Innes is Professor of English at the United Arab Emirates University at Al Ain, Abu Dhabi. Prior to this he was Professor of Shakespeare Studies and Academic Subject Leader in Literary and Critical Studies at the University of Gloucestershire. He has published widely on Shakespeare and Critical Theory, and has worked at the Universities of Warsaw, Edinburgh, Strathclyde and Glasgow. His primary academic interests are in Shakespeare Studies. His major book publications are *Shakespeare's Roman Plays* (Palgrave Macmillan, 2015); *Epic* (Routledge, 2013); *Class and Society in Shakespeare* (Bloomsbury, 2007); *Shakespeare: The Barriers Removed* (Studymates, 2005); and *Shakespeare and the English Renaissance Sonnet: Verses of Feigning Love* (Palgrave Macmillan, 1997).

KEYNOTE
Açış Konuşması

K4

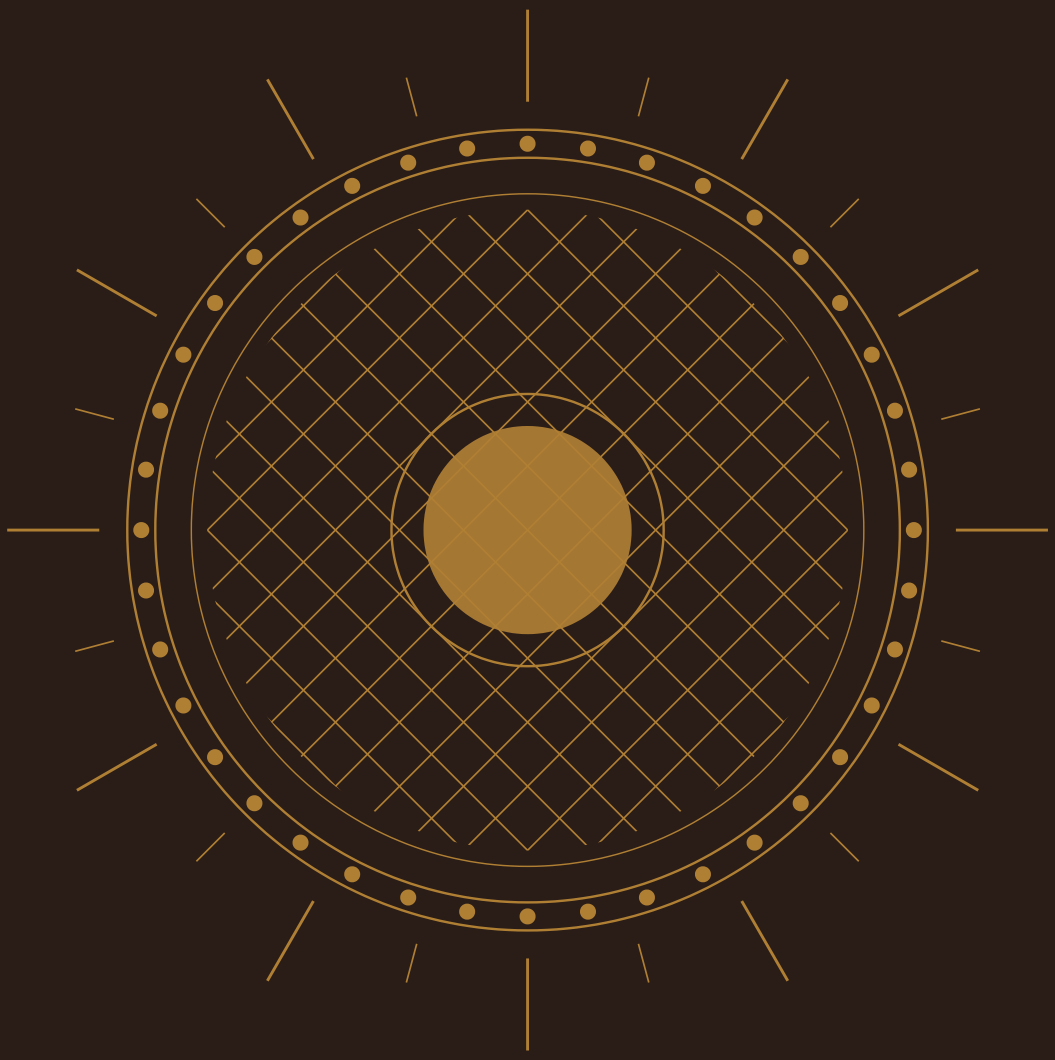
Prof. Dr.
A. Deniz BOZER

Social Satire in The Marriage of a Poet by the First Modern Turkish Playwright İbrahim Şinasi

THE AIM OF THIS TALK IS TO FOCUS ON THE BEGINNINGS OF MODERN TURKISH THEatre with İbrahim Şinasi's The Marriage of a Poet (1860) as a case in point. This play is a one-act comedy which satirises mainly the custom of arranged marriages along with certain other issues like bribery, manipulation of the unenlightened public by corrupt clergy and societal pressure in one's neighbourhood community. Moving away from traditional Turkish theatrical practices which were unscipted and improvisational, İbrahim Şinasi, considered to be the first modern Turkish playwright in Ottoman times, constructed the notion of Western theatre in the nineteenth century during the Tanzimat Era (1839-1876) which was a time when not only socio-political reforms were undertaken but also new literary genres were being introduced into Ottoman Turkish literature. Imitating mainly French plays, Şinasi wrote The Marriage of a Poet in a modern European theatrical style. In my talk I will draw on the life of Şinasi, and his other works which can be considered a major innovative contribution in their own right. In addition to drawing attention to a few traditonal Turkish dramatic techniques such as talking at cross purposes, misunderstandings and play on words observed in the play in question, I will discuss how Şinasi criticises the the practice of arranged marriages.

ABOUT THE AUTHOR

Prof. Dr. A. Deniz Bozer received her B.A., M.A. and Ph.D. from the Department of English Language and Literature at Hacettepe University. Her Ph.D. dissertation discussed the ethics Libertinism in the comedies of Aphra Behn. She received another M.A. from the Department of English Literature at Georgia State University in Atlanta. She was awarded full professorship in 1993. She has taught at the Department of Foreign Language Education at METU, the Department of English Literature at Bilkent and at both the Department of English Language and Literature and the Department of Translation and Interpretation at Hacettepe University where she now serves as emeritus professor. She was the director of the Centre for British Literary and Cultural Studies at Hacettepe University. She is also a member of the Turkish Association of Theatre Critics. Bozer has published extensively on British drama, comparative literature, literary translation and the short story.

II

PRESENTATIONS

Sunumlar

44 PAPERS · 44 BİLDİRİ

UTAD 2023 · ORIGINS · KÖKENLER · ANKARA

PRESENTATION
Sunum

01

Elif Derya ŞENDURAN

KEYWORDS

Origins
Class
Aristophanes
The Frogs
Dionysus

The Origins of Theatre and Class in Aristophanes's The Frogs

ACCORDING TO ARISTOTLE, TRAGEDY ORIGINATED FROM THE EVOLUTION OF dithyrambs, religious rituals. The relationship between the powers ruling the universe and the characters is demonstrated in the plays from ancient times. Dithyrambs festivals are holidays for the worshippers of Dionysus. Later they became the holidays of Athens. The aim of this study is to trace the origins of theatre and class in Aristophanes's play *The Frogs*. Aristophanes being a playwright of creation erases the expected and creates another by foregrounding Dionysus's dilemma. Dionysus tries to find out whether Euripides or Aeschylus has the best poetic merit so asks them for political advice about Greece and Sparta war. The comic cross-dressing of Dionysus with his servant Xanthias for the lion skin of Heracles creates topsy-turvydom in the play. Going down to Hades for Euripides with his servant demonstrates that Dionysus does not care much about class distinction and decorum.

ABOUT THE AUTHOR

Elif Derya Şenduran graduated from Ankara University English Language and Literature and completed her MA in Hacettepe University English Language and Literature department. She obtained her PhD in English literature in 2020 from METU. Her thesis is entitled "The intersection between two others, the East and the West in E.M. Forster's A Passage to India." Her main interests in research are colonialism, gender studies, Lacan, and poststructuralism.

PRESENTATION
Sunum

02

Gökhan ALBAYRAK

KEYWORDS

Antigone

Sophocles

Butler

Kinship

Queer Forms of Kinship

Butler's Reading Antigone: The Legacy of Antigone's Defiance in the 21st Century

WRITTEN BY SOPHOCLES IN 441 BC, *ANTIGONE* FOLLOWS *OEDIPUS REX* AND Oedipus at *Colonus*. After Oedipus is banished from Thebes, his sons Eteocles and Polynices are engaged in a civil war, dying fighting each other. The new ruler Creon orders that Eteocles be buried in honour and Polynices lie unburied. However, Antigone buries her brother and thus defies Creon's edict. For that, Creon orders that Antigone be immured in a cave where she hangs herself. The multivalent meanings of the figure of Antigone have captivated thinkers such as Hegel, Lacan and Butler. Butler focuses on the character of Antigone, reclaims her revolutionary importance, emancipating it for a progressive approach to sexual politics in the 21st century. Antigone's defiance causes her death, so Butler wonders what forms of kinship may have helped her to live. She questions whether psychoanalysis would have been different had it focused on Antigone "the postoedipal subject" rather than Oedipus. She wonders what forms of new kinship may be recognised if the incest taboo is reconsidered so that it does not make heterosexuality mandatory. Butler argues Antigone can be regarded as a model whereby society can embrace ideas of "radical kinship." She relates Antigone's assertiveness to the claims made by those whose relations are now seen as forms of improper kinship. Hence, this paper interrogates how the origins of ancient Greek tragedy can help us reconceive the queer forms of radical kinship in the 21st century.

ABOUT THE AUTHOR

In 2006, I graduated from the Department of English Language and Literature at Hacettepe University of Ankara, Turkey. In 2009, I earned my MA degree in English Literature from Middle East Technical University of Ankara, Turkey. The title of my MA thesis is "Gender and Sexuality in Three British Plays." In January of 2019, I received my PhD degree from Middle East Technical University of Ankara, Turkey. The title of my PhD thesis is "Dialectical Oscillations in Keats: A Kristevan Reading of Endymion, Hyperion and the Fall of Hyperion." I have been teaching English language and literature at Ankara University since 2006. I taught Turkish Language and Literature at the State University of New York, Binghamton, as a Fulbright scholar during the academic year of 2011-2012. While I was in the USA, I also took graduate courses about American and English literatures from the same university. As a visiting research fellow and a PhD candidate, I studied English literature at the University of Brighton in the UK in 2017. I have written and published on literary theory, psychoanalysis, feminism, queer theory and affect studies.

PRESENTATION
Sunum

03

Esra ÜNLÜ ÇİMEN

KEYWORDS

Friedrich Nietzsche

the Apollonian

the Dionysian

Postdramatic Theatre

Dionysian Roots of Postdramatic Theatre

As Friedrich Nietzsche puts it in The Birth of Tragedy (1872), the Greek god Apollo is a reflection of clarity, visibility in form, distinct individuals, sculpture and painting while Dionysus is associated with formlessness, vagueness, ambiguous identities and music. He refers to the "Apollonian" and the "Dionysian" as the two integral urges of ancient Greek life which make the improvement of art possible, and states that a convergence of the Apollonian and the Dionysian is seen in the works of such tragedians as Sophocles and Aeschylus. In fact, it is possible to comment that English drama of the twentieth century displays the Apollonian and the Dionysian duality to varying degress. For instance, realist or naturalist plays of the early twentieth-century show characteristics of the Apollonian because of their linearity, detailed characterization and clarity of language. However, with anti-realist approaches like Dadaism, Surrealism, and The Theatre of Cruelty, English drama moved towards the Dionysian, which became evident with such movements as the theatre of the Absurd where language is obscure and time and space may be indefinite, and Pinteresque where the characters' backgrounds are mostly unknown. Whereas a fusion of the Apollonian and the Dionysian can be observed in these movements, this paper argues that Postdramatic theatre, a late-twentieth and early twenty-first century sensibility in English drama, is specifically Dionysian due to its features like lack of a plot structure, characters without psychological motivations, non-referential language, priority of the voice, body and movement, and the aim of the presentation is to showcase the Dionysian origin of English Postdramatic theatre with references to particular plays.

ABOUT THE AUTHOR

Esra Ünlü Çimen graduated from the Department of English Language and Literature at Hacettepe University in 2012. She received her MA degree in English drama from the Department of English Language and Literature at Ankara University in 2017. She earned her PhD in English drama from Ankara University, department of English Language and Literature in 2023. She is currently working as a research assistant at the Department of Western Languages and Literatures at Çankırı Karatekin University. Her main research interests are English Renaissance drama, 18th and 19th century English drama, and twentieth and twenty-first century English drama.

PRESENTATİON
Sunum

04

Bülent SEZGİN

ANAHTAR KELİMELER

Ritüel

Oyun Teorileri

Tiyatro

Teatrallik

Tiyatronun Kökenindeki Ritüel Kavramını Oyun Teorileriyle Çözümlemek

TİYATRONUN BİR SANAT DALI OLARAK KÖKENİNDE RİTÜELLER OLDUĞU, ARKAİK RİTÜELLERİN EVRİMLEŞMESİYLE SEYİRLİK BİR PERFORMANS BİÇİMİ OLAN TİYATRONUN DOĞDUĞU ANTROPOLOGLAR VE TİYATRO TARİHÇİLERİ TARAFINDAN KABUL EDİLEN BİR OLGUDUR. Tekrara dayalı eylemlerin performans biçiminde açığa çıktığı ritüellerin kökeninde ise oyun kavramı bulunmaktadır. Tiyatronun köken tartışmalarında ritüellerle olan ilişkisi incelenirken, ritüelin kökeninde yer alan oyun kavramının eksik ya da derinlikli incelenmemesi olgusal bir probleme işaret etmektedir. Türkiye'de tiyatro alan araştırmalarında sadece Johan Huizinga'nın *Homo Ludens* adlı eserinin kaynak alınarak oyun kavramının incelenmesi bir eksikliğe işaret etmektedir. Oyun kavramı sosyal bilimler alanında antropolojiden ekonomiye, pedagojiden felsefeye neredeyse tüm bilim alanlarının inceleme konusu olmuştur. Tiyatronun kökenindeki ritüel olgusunu aydınlatmak için, öncelikle oyun kavramının farklı okumalarla desteklenmesi oldukça önemlidir.

Bu bildiri çalışmasında oyun, ritüel ve tiyatro arasındaki simbiyotik ilişki; sosyal bilimler alanının farklı disiplinlerinden referanslarla incelenerek tiyatro teorisinin disiplinlerarası boyutuna vurgu yapılacaktır. Dünya tiyatro tarihinde Aristoteles ve Platon'dan beri devam eden estetik tartışmalar, ritüelin kökenindeki oyun kavramının farklı kültürel politik perspektiflerle incelendiğini bizlere göstermektedir. Brian Sutton Smith'in henüz Türkçe'ye çevrilmemiş olan *The Play of Ambiguity* adlı eserinde ortaya koyduğu oyun retorikleri, tiyatronun da retoriğin bir parçası olduğunu göstermektedir. Oyunun biyolojik, psikolojik, sosyolojik ve tarihsel kaynaklarının incelenmesi aynı zamanda tiyatro kavramına olan bakışımızı da etkileyecektir. Tiyatronun oyunsal niteliği tarih boyunca hem dram sanatına hem de oyunculuk kavramına olan önyargıları beslemiş, oyunun ciddiyetsiz bir eylem olarak görülmesi tiyatro mesleğini yapan profesyonellerin hayatına etki bırakmıştır.

Bildiride, ritüel oyun ve tiyatro ilişkisinin özüne odaklanılarak disiplinler arası bir tartışma çerçevesinde teatrallik, anti-teatrallik ve para-teatrallik analizi de yapılacaktır. Bu çerçeve aynı zamanda performans ve tiyatro ilişkisine de ışık tutacak niteliktedir

ÖZGEÇMİŞ

Doç. Dr. Bülent Sezgin, 1976 yılında İzmir'de doğdu. İzmir Atatürk Lisesi'nden mezun olduktan sonra, Boğaziçi Üniversitesi'nde ekonomi bölümünde lisans eğitimini tamamladı. İstanbul Kültür Üniversitesi Rejisörlük Yüksek Lisans programı ve Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü'nde Tiyatro Kuramları, Dramaturgi ve Eleştiri programında doktora eğitimini tamamladıktan sonra farklı üniversitelerde dersler verdi. Halen Bahçeşehir Üniversitesi Konservatuvar Sahne Sanatları Bölümü, Bahçeşehir Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde tam zamanlı ve Boğaziçi Üniversitesi'nde yarı-zamanlı akademisyen olarak dersler vermektedir. Mimesis Tiyatro Çeviri Araştırma Dergisi sahne sanatları portalinde editör ve ASSITEJ Uluslararası Çocuk ve Gençlik Tiyatroları Birliği Türkiye Merkezi Yönetim Kurulu üyesi ve Başkan Yardımcısı olarak görev yapmaktadır.

PRESENTATİON
Sunum

05

Ezgi BASAT

ANAHTAR KELİMELER

Köy Oda Oyunları

Beden

Oyun

Folklorik Tiyatro

Köy Oda Oyunlarında Bedenin Dönüşümü ve Oyuna Etkileri

Köy seyirlik oyunlarının bir türü olan köy oda oyunları; doğa takvimlerini takip eden ritüelistik oyunlardan farklı olarak kış eğlencelerinde, düğünlerde ve bayramlarda kırsal yaşamın eğlence biçimlerinden birisi olarak karşımıza çıkar. Ancak bu oyunlarda ağırlık eğlencede olsa da farklı kuşakların oyunları deneyimleyerek öğrendiği ve böylece kültürel aktarım sürecinde bu oyunların işlevsel özellikler taşıdıkları görülür. Bu bildiride ise köy oda oyunlarında tiyatral özelliklerin biçimlenmesinde bedenin yeri incelenecektir. Çalışmanın örnekleri 2017 Aralık ayında Kastamonu'nun Gülef ve Musallar köylerinde yürütülen alan çalışmasından elde edilmişidir. Oyunlarda çarpma, düşürme, vurma iğne batırma gibi fiziksel temas eğlencenin temel kaynağını oluşturur. Bu nedenle oyunların oynanacağı mekân ve oyuna katılacak kişiler oldukça önemlidir. Seyirci ve oyuncuların birlikte yer aldığı bu oyunların temel şartı "oyunda küslük olmaz" kuralıdır. Söz konusu bu şart, oyunda dokunulmazlığı sağlamak ve "karnavalesk" bir gülüş oluşturması açısından oldukça önemlidir. Gerek kadın gerek erkek oyunlarına bakıldığında, giriş kısmında yer alan kısa bir anlatıdan sonra oyunun tiyatral özelliklerini yansıtan bedensel dönüşümlerin oyun alanını dönüştürdüğü görülür. Burada dikkat çekici olan oyunu oluşturan tüm unsurların insan bedeni aracılığıyla canlandırılışıdır. Örneğin beş ayaklı masa, değirmen oluğu, duvar taşı, deve, ayı, çamaşır teknesi gibi geleneksel nesneler hem kültürel belleği canlı tutmakta hem de oyundaki bedensel dönüşüm aracılığıyla komik unsurları sağlamaktadır. Bunun yanı sıra oyunlarda kömür karası, un, berber malzemeleri yerine kırklık gibi nesneler kullanılarak insan bedeni üzerinden uyumsuzluk oluşturulmakta ve oyundaki komik algısı bu şekilde sağlanmaktadır. Oyunlardaki eğlencenin tam anlamıyla sağlanabilmesi için özellikle kostüm ve dekor kullanmadıkları, bedenin bu uyumsuz dönüşümünün oyuna asıl özelliğini veren unsur olduğu, oyuncular tarafından özellikle dile getirilmiştir. Burada insan bedeninin dönüşümü kendi varlığının dışına çıkarak başka bir nesneyi veya canlıyı deneyimlemesi söz konusudur. Çalışmada tüm bunlardan hareketle köy oda oyunlarında insan bedenin dönüşümü ve bu dönüşümün tiyatral özellikleri, kültürel bellek, mizah algısı ve karnavalesk gülüş üzerinden incelenecektir.

ÖZGEÇMİŞ

Doç. Dr. Ezgi Metin Basat, 2005 yılında Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olmuştur. 2007 yılında Türk Dili ve Edebiyatı Eğitimi Yüksek Lisansını, 2008 yılında Türk Halk Bilimi bölümü yüksek lisansını; 2020 yılında ise Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Tiyatro Kuramları, Eleştiri ve Dramaturgi yüksek lisansını tamamlamıştır. Metin Basat, TOBB ETÜ Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü ve Tiyatro Bölümünde misafir öğretim üyesi olarak dersler vermiştir Metin Basat 2019 yılından itibaren Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır.

PRESENTATİON
Sunum

06

Tuğçe Gözde PELİSTER

ANAHTAR KELİMELER

Kökenler

Mitoloji

Ontoloji

Tiyatronun Köken Kurucu Anlatıları ve Yeni Ufuklar Arasındaki Ben

TİYATRO, BU DÜNYADA NEDEN VE NASIL VAROLDUĞUNU ANLAMAYA ÇALIŞAN İNSAN türünün ontolojik anlatısı olarak kabul edilebilir. Bunun sebebi temel olarak anlatıların, başta tanrılar olmak üzere yeryüzünde varolan tüm varlıkları içeren, kutsal olan ve evrensel ilkeleri aktaran mitlere dayanmasıdır. Yaşamı sembolik olarak anlatan mitler, tıpkı yaşamda hangi varlıkların olduğunu, bu varlıkların nasıl gruplara ayrılacağını sorgulayan varlığın teorisi ontoloji gibi, yeryüzü yaşamını tanrılar dünyasından ayırarak bu iki dünya arasındaki çatışmayı ve insanın diğer varlıklarla ilişkisini estetik bir dille anlatmıştır. Böylece insanın bu dünyadaki varlığının kökenlerini açıklamış ve bir hakikat kurgulamıştır. Bu alegorik köken anlatıları, insanın anlam bulacağı bir evreni kurgulamak için anlatılan mitlerdir. Kendini ifade etmek için dil ve anlatıyı araçsallaştıran insan da bu bakımdan kendi mitolojisini inşa etmiştir. İnsan, yaşamın anlamını işte bu kurgulanmış evreni anlatan mitlerden çekip çıkarmıştır ve bir *Ben* yaratmıştır. Tiyatro da varoluşundan bu yana *Ben*'in diğer insanlar ve şeylerle olan ilişkisini evrensel ilkelerle anlatmaktadır. *Ben*'e anlamını veren her zaman yaşadığı çağın değerleridir. Modern anlatılar da *Ben*'i yeniden ve yeniden kurgulamaktadır. Günümüz dünyasında yaşayan insanlar için kutsal, anlam ve sembolleri bakımından elbette değişmiştir. Bu bağlamda tiyatronun merkezindeki anlatı da, kökenlerinden ilhamla her zaman yeni bir kutsal kurgulamaktadır. Zamanımızın yeni kutsalı nedir? Günümüz tiyatro anlatısı yeni hikayesini hangi değerler üzerine kurgulamaktadır? Bu bildirinin amacı, kurgulanmış *Ben*'i ve ona ait kurgulanmış dünyayı kendine özgü bir estetikle anlatan tiyatronun, çağımızda giderek tek boyutlu bir oluşa hapsolan insanın yaşamını anlatan yeni mitolojisini tartışmaya kalkışmaktır. Anlatının kökenleriyle ufku arasında kalan yeni *Ben*'i tanımlamaya girişmektir.

ÖZGEÇMİŞ

16 Şubat 1982 yılında İzmir'de doğdum. Avni Akyol Özel Lisesinde ortaokul ve lise eğitiminin ardından, 2000 yılında Hacettepe Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı bölümüne girdim. 2006 yılında mezun olduktan sonra Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümünde önce yüksek lisans, ardından 2018 yılında doktora eğitimimi tamamladım. Aynı yıl Dr. Öğrt. Üyesi olarak atandım. Oniki yıldır İzmir Yaşar Üniversitesi Tasarım Bölümü kadrosunda öğretim üyesi ve program sorumlusu olarak çalışmaktayım. Üniversite genelinde ön lisans, yüksek lisans ve doktora dersleri vermekteyim. Tiyatro alanında kuramsal çalışmalarımı, dramatic karakterler, anlatı, toplum, bellek ve oyuncu bedeninin felsefeyle ilişkisini anlamak için disiplinlerarası olarak sürdürmekteyim.

PRESENTATION
Sunum

07

Kadriye BOZKURT

KEYWORDS

Tragic and Tragedy
Ancient Tragic Hero
Modern Tragic Hero
Aristotle
Arthur Miller
Hans Thies Lehmann

The Origins of Tragic: Ancient Tragic Hero Versus Modern Tragic Individual

In the narratives of tragic writing, the main theme is structured around imperfections, fatal flaws, or significant downfall of the protagonist. Especially ancient tragedies with powerful, serious, tragic plays of high status utilize tragic heroes of noble birth who are adorned with virtues yet cannot escape from their tragic fate because of certain personal flaws of external intervention. The tragedy experienced by ancient tragic heroes occurs in the glare of publicity since the hero is recognized and distinguished figure in society. Aristotle in his Poetics enounces that "tragedy is the imitation of an action: and an action implies personal agents, who necessarily possess certain distinctive qualities both of characters and thought". In this respect, the story to be told, the attitude of the hero and the final lesson for reader/spectator are organised accordingly for a supreme ending with a cathartic feeling in tragedies of ancient time. In modern time and onwards, the agent of tragic in drama drastically changes correspondingly the spirit of time. Arthur Miller in his essay "Tragedy and the Common Man" says, "I believe that the common man is as apt a subject for tragedy in its highest sense as kings were". Moreover Hans Thies-Lehmann in his book "Tragedy and Dramatic Theatre" takes a step further in expounding tragic hero in contemporary stage and he ponders on tragic experience as a tragic process for the hero, spectators, and any participants of the event. Based on these distinctive thoughts of abovementioned theoreticians and writers on tragedy and tragic hero, this paper aims to present an interpretation and also a comparison on the first samplers of tragic hero in ancient period and how the concept of tragic hero is changing on contemporary stage.

ABOUT THE AUTHOR

Kadriye Bozkurt is currently working as Asst. Prof. at Bolu Abant İzzet Baysal University. She graduated from Atatürk University, English Language and Literature Department. She completed her MA in English Language and Literature at Atatürk University with her thesis entitled as "The Fact of Madness in Joe Penhall's Plays". She received her doctorate degree from Pamukkale University with her thesis "The Tragic Experience in Tim Crouch's Postdramatic Theatre". Her research areas are English Literature, English Drama, Contemporary Writings, Woman Literature and Cultural Studies.

PRESENTATION
Sunum

08

Iulia WANIEK

KEYWORDS

Shinsakunō

Nō Theatre

Tamashizume

Shamanism

Buddhism

The Relevance of Nō Performances in the Modern World – the Case of Shinsakunō

The Japanese Nō is one of the oldest continually performed theatre forms. It bewitches its audiences with lavish kimonos, masks, music and a slow and measured acting technique that have been preserved in the same form as when they were created in the 14-th century medieval Japan. Developed under the patronage of the shogun and samurais, the Nō theatre incorporated the Buddhist beliefs of karmic retribution, transmigration of the souls through the six realms of being (Rokudō), but also salvation through prayer. For the warrior who faced death on a daily basis it provided a vivid depiction of the connection between the world of the living and that of spirits. Moreover, from the Middle Ages until early modernity theatre and other forms of storytelling and chanting were used to explain Buddhist doctrine in ways accessible to the masses.

The Nō also incorporated shamanic elements (such as bekka, the abstinence of actors before certain representations) and beliefs from the oldest, animistic period of Japanese mentality. One belief was that invocations and spells recited in the religious rituals had the power to revitalize or pacify the spirits, and the Nō was also such a type of ritual.

After World War II new Nō plays (shinsakunō) were written on modern subjects but an important element of connection to the past is the fact that many of them have the same ritual function of soul pacification (tamashizume). We will argue for the relevance of this ancient form in the modern world by showcasing how shinsakunō were performed in moments of commemoration of tragic events in the life of a community.

ABOUT THE AUTHOR

Assoc. Professor Adriana Iulia Waniek graduated English-Japanese studies from the University of Bucharest, has a PhD in Theatre History, with a thesis on the universality and specificity of Noh theatre. Research Interests: Medieval Japanese literature, translation theory with a contrastive approach to Romanian-Japanese/Japanese-Romanian translation, westernization of Japanese literature in the Meiji (1868-1912) and Taishō (1912-1926) eras. Currently teaches at undergraduate level *History of Japanese literature, Concepts for understanding contemporary Japanese society*, *Translation Theory and Practice*, *Typological Characteristics of the Japanese language*. Books: *Nō, the Classical Japanese Theatre* (2006), *Introduction to Japanese Literature – the Ancient Period* (2008), *Modern Japanese Literature – the Meiji and Taisho Eras* (with Alexandra Gheorghe and Irina Holca, 2013), *Introduction to Classical Japanese Literature* (2017), *Japanese Language. Translation Theory and Specialized Terminologies* (2017), *A Hundred Poets from Ogura Mountain – Being a Translation of Hyakunin Isshu* (2000), *Japanese Comic Stories*, editor (2017), Allan Watts, *The Way of Zen* (transl., 1997), Gabriela Pohoata, *Philosophy and Consciousness with the Romanians* (transl. from Romanian, 2018)

PRESENTATION
Sunum

09

Miran Bulut

KEYWORDS

Posthuman performance

decolonized dramaturgy

eco-dramaturgy

new dramaturgies

Posthuman Performance: Decolonization of the Theatre

In his book *Naturans 2: Yeni Etik Politik* (2022), Çetin Balanuye says that while conceptualizing humanity the first illusion is the exaggeration of the effect of rational consciousness - which is thought to be unique to human beings. For Aristotle's word 'Man is a rational animal', he states that we have transformed ethics into a field of inquiry that is only possible with human beings. And with reference to Vandana Shiva's book *Oneness Vs. The 1%* (2018), he mentions that our way of perceiving the world turns our world into a 'utility maximization machine' by rendering every being other than humans passive. As a consequence of this situation, we expose ourselves to a world that extends to colonialism, fascism, speciesism, ecological destruction, poverty, so-called democracies, and similar disasters. This has led the intellectual world to various kinds of non-human-centered studies and created new ontological views of the world and humanity as a concept. Based on this suggestion, this paper will investigate two theatre plays Manuela Infante's *How to Turn to Stone* and Silke Huysmans& Hannes Dereere's *Pleasant Island* to see what kind of different posthumanist tools have been used in order to decolonize the theatre which has been under the colonization of humanity after the Age of Enlightenment, unlike its origins. The main focus of this paper is to question how non-human-centered studies open the door to new dramaturgies, forms of expression, or artistic languages when it ceases to be just a source of inspiration or a driving force and enters the entanglement of the theatre.

ABOUT THE AUTHOR

Miran Bulut is a former Ph.D. student, independent researcher, and dramaturg. She has studied theatre at Yeditepe Univesity, and digital media at Aristotle University of Thessaloniki and continued her education at Pompeu Fabra University with a PhD program. Her main focus is revolving around the intersection between technology, theatre, and society. Currently, she is working on her unpublished doctoral thesis about the use of disembodied digital actors in narrative theatre. She writes articles for TEB Oyun Journal and gives seminars in various festivals or programs such as; ReConnect Festival, Gazisehir Theatre Festival, Dijitallab: Performance.

PRESENTATİON
Sunum

10

Nisa Nur ASLAN

ANAHTAR KELİMELER

Absurd Tiyatro

Karşılaştırmalı Edebiyat

Kel Şarkıcı

Godot'yu Beklerken

Godot'u Beklerken ile Kel Şarkıcı Eserinin Absürt Tiyatro Bağlamında Karşılaştırılması

18.YY'DA BAŞLAYAN VE 20.YY'DA DEVAM EDEN İNSAN HAYATINDAKİ RADİKAL GELİşim ve değişimler, edebiyat ve sanat tarihinde bazı yenilikleri ortaya koyar. Edebiyatın olmazsa olmazı olan insanın hayatındaki bu değişim ve yenilikler, insanı her yönüyle ele alan tiyatroda değişimlere sebep olur özellikle de insanları derinden sarsan ve birkaç kara gecede onları yalnızlığa ve vahşete iten İki Dünya Savaşı ve daha iyi bir yaşam umuduyla kırsaldan şehre göçe sebebiyet veren Endüstri Devrimi gibi hadiseler, başta toplum ve ulusları ardından sanat ve edebiyat tarihini derinden etkiler. Bu olayların tiyatro sahnesindeki yansıması Fransa'da ortaya çıkan Absürt tiyatro olur. Geleneksel tiyatroya bir tepki olarak doğan ve olay tiyatrosundan ziyade durum tiyatrosu olan Absürt tiyatro, zaman mekan bilgisi, olay örgüsü, karakter incelemeleri ve süslü dil gibi etmenleri geride bırakarak tiyatro tarihine yeni bir soluk ve yeni bir bakış açısı getirir. Absürt tiyatro belirli olmayan zaman ve mekan algısıyla, pamuk ipliğine bağlı olay, hatta çoğu zaman durum örgüsüyle ve son olarak kesik, kopuk ve anlamsız diyaloglarla geleneksel tiyatro için önemli olan mihenk taşlarını yıkar. Bu çalışmada, Absürt tiyatronun öncüsü olan Eugéne Ionesco'nun Kel Şarkıcı eseri ile Absürt tiyatro alanında ilk uluslararası ün kazanan isim Samuel Beckett'in Godot'yu Beklerken eseri Absürt tiyatronun özellikleri bağlamında benzerlikleri ve farklılıkları ele alınarak karşılaştırılmıştır. Bu makale, Kel Şarkıcı ve Godot'yu Beklerken eserlerinde zaman algısının kaybı, mekan bilinmezliği ve söz-eylem ilişkileri benzerlikler olarak karşımıza çıkarken, oyun kişilerinin toplumdaki yerleri ve statüleri farklılık olarak oyunlardan alıntılarla desteleyerek sunulmuştur.

ÖZGEÇMİŞ

2000 yılında Gaziantep Merkez de doğdum ve bu şehirde yaşamaktayım. 2023 yılı Temmuz ayında Artvin Çoruh Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden 3.30 ortalama ile mezun oldum. Gaziantepte 4 ay boyunca özel bir eğitim kurumunda İngilizce Öğretmenliği yaptım. Bu bölümü kazandığım ilk andan itibaren, yüksek lisans yapmayı ve uzmanlaşmak istediğim alanın İngiliz Tiyatrosu olmasını hedefledim. Bu yüzden Theatre Drama and Network (TDN) topluluğunda birçok çevrimiçi konferansa katıldım. TÜBİTAK 2209-A kapsamında, 'Absürt Tiyatronun Türk Tiyatrosuna Etkisi ve Örnek Eserlerde İncelenmesi' konusunda araştırma önerisinde bulundum ve başvuru yaptım şu anda sonuçların açıklanmasını beklemekteyim. Tiyatroyla çok ilgili olduğum ve akademik kariyerimi bu doğrultuda çizmek istediğimden dolayı bu konferansa katılmayı çok isterim.

PRESENTATİON
Sunum

11

Türkiye'deki Üniversitelerin Tiyatro/Oyunculuk Bölümlerinde Okutulan "Sanat" Dersleri Üzerine Bir İnceleme

Abdullah ÖZDEMİR

ANAHTAR KELİMELER

Sanat

Sanat Eğitimi

Tiyatro

Oyunculuk Eğitimi

İNSAN DAVRANIŞLARINDA İSTENDİK SANATSAL DAVRANIŞLAR GELİŞTİRME SÜRECİ olarak tanımlanabilecek olan sanat eğitimi, zamanla farklı yöntem ve tekniklerin kullanıldığı özel bir alan haline gelmiştir. Nitelikli sanatı anlayabilmek çağdaş bir birey olmanın göstergesidir. Sanat eğitimi insanı tüm yönleriyle geliştirir. Gördüğünü doğru yorumlayabilen, çevresindeki varlıkları doğru algılayabilen, analitik, yaratıcı ve eleştirel düşünebilen, sorgulayabilen, gelişmeye dönük davranışlar gösterebilen ve yeni biçimler üretebilen, toplumların gelişmesine önemli katkılar veren bireylerin yetişmesi sanat eğitimiyle mümkündür. Bu çalışmada sanat ve sanat eğitiminin önemi üzerinde durularak Türkiye'de eğitim veren 24 yüksek öğretim kurumunun tiyatro/oyunculuk bölümlerinde okutulan sanat dersleri üzerine bir durum tespiti yapılmaya çalışılacaktır. Bu amaçla, Türkiye'deki yüksek öğretim kurumlarında tiyatro/oyunculuk eğitimi verilen bölümlerin ve üniversitelerin Bologna Eğitim Süreci gözetilerek hazırlanan eğitim programlarının taranması ile tespit edilen 26 farklı sanat temelli ders (Sanat Tarihi, Sanat Sosyolojisi, Sanat Felsefesi v.b.) doküman analizi ve betimsel istatistikler kullanılarak incelenecektir. İlgili bölümlerde görev yapmakta olan öğretim üyeleriyle yapılacak derinlemesine görüşmelerin de yardımıyla detaylı bir analiz yapılarak okutulan bu derslerin bir tiyatro sanatçısı yetiştirmek misyonuyla yola çıkan bu eğitim kurumlarında sanatçı adaylarının hangi düzeyde ve sıklıkta sanat eğitiminden geçirildiği saptanacak böylelikle çalışma sonucunda elde edilen bulgular üzerine öneriler geliştirilmeye çalışılacaktır.

ÖZGEÇMİŞ

9 Haziran 1983 - Zonguldak doğumluyum. Lisans eğitimimi Yeditepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde Prof. Dr. Ali Budak'ın danışmanlığında "*Abdülhamit Han'a Tiyatro Yıktırtan Piyes: Çerkes Özdenleri*" adlı mezuniyet teziyle tamamladım. Ardından Kadir Has Üniversitesi Film ve Drama/ Oyunculuk Yüksek Lisans Programından Prof. Dr. Dikmen Gürün danışmanlığında "*Ferhan Şensoy'un Ferhangi Şeyler Adlı Oyununda Geleneksel Türk Tiyatrosu'nun İzleri*" adlı tezle mezun oldum. 2018'de girdiğim Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü'nde Prof. Dr. Ayşe Çakır İlhan danışmanlığında "*Bir Uzmanlık Alanı Olarak Kamera Oyunculuğu Eğitimi için Yüksek Lisans Programı Model Önerisi*" adlı doktora tezim üzerine çalışmaktayım.

PRESENTATION
Sunum

12

Ariana Sofia GALAMBA

KEYWORDS

Women's Dramaturgy
Portuguese Theatre
Early 20th Century
Gender Studies
Patriarchal Canon

Why Have There Been No Great Women Playwrights in Early 20th Century Portugal?

From 1922 to 1927, *Revista De Teatro – Revista de Teatro e Música*, a Portuguese theatre journal, published more than fifty theatre plays. Out of all the selected texts, only three were written by women – Aura Abranches, Ester Leão and Fernanda de Castro. While current historiography primarily credits male authors, an investigation on *Madalena Arrependida* (Aura Abranches), Uma história de boneca (Ester Leão) and Náufragos (Fernanda de Castro), reveals that such historiographies do not adequately address female playwrights, nor do they consider gender issues and female experiences/identities in their analysis. In this paper we will argue that there are connections between our three selected plays, closely examining their similarities with the authors' biographies – all of them coming from wealthy upper-class/artistic backgrounds. Portuguese female dramaturgs have been erased from history, aggravated by the fact that these plays were not published outside of the theatre journal that originally printed them. One could think that they were not reputable plays, but the critics of that period contradict that, and all of them had multiple successful representations. Then, as Linda Nochlin (*Why have there been no great women artists*, 1971) asserts, the issue with the erasure of female authors is based on "purely intellectual" reasons, not only elitism. This study will shed a light on the common characteristics found in these "unknown" plays in relation to their authors' backgrounds and what made them the only plays written by women that were published in one of the most important theatre journals in Portugal.

ABOUT THE AUTHOR

Ariana Sofia Galamba (she/her) is currently taking her MA in Theatre Studies at School of Arts and Humanities, University of Lisbon. She received a research grant from the Centre for Theatre Studies (CET – FLUL), where she is the Editorial Assistant of *Sinais de Cena – Performing Arts and Theatre Studies Journal*. Considering herself an aspiring young researcher, her interests converge in the dialogue established between Gender Studies and the History of Theatre in Portugal. Her master thesis focuses on three plays written by women that were published in de 1920s and how such plays came to be forgotten and erased.

PRESENTATION
Sunum

13

Görkem Neşe ŞENEL

KEYWORDS

Black Feminist Aesthetics

Identity Crisis

Gender

Double Consciousness

Adrienne Kennedy

An Exceptional Female Voice within the Black Arts Movement: Adrienne Kennedy's (Re)Theatricalization of Black Feminist

THIS PAPER AIMS TO ANALYZE ADRIENNE KENNEDY'S DISTINCT THEATRICAL RECONSTRUCTION of Black Aesthetics with a female outcry within the Black Arts Movement by closely examining her two famous plays *A Movie Star Has to Star in Black and White* (1976) and *Funnyhouse of a Negro* (1964). Woven with symbolism with a twisted surrealist tone, Kennedy's plotless, fragmentary and autobiographically motivated plays usually center around the highly critical question of what it means to live through the African American experience as a woman; therein, her own theatrical exploration of Black identity gets blended with feminist aesthetics. To this end, Kennedy creates a unique theatrical tradition where she re-theatricalizes the so-called mainstream and canonical figures of mythology, history and popular culture on the stage to interact with her AfroAmerican characters who are trapped within identity crisis and do not confirm with any pre-imposed ethnic and gender role in the society. Clara from *A Movie Star Has to Star in Black and White* and Sarah from *Funnyhouse of a Negro* are also no exception to this depictive motif of Kennedy. Though their contexts may vary, both characters cast a unique female African American experience of identity dilemma as they encounter with hegemonic Hollywood stars, historical, political and religious figures. However, both characters also reveal a strong subversion against the ethnic and racial implications and discriminatory propensities, and they deconstruct the pre-set associations through their own new subject and identity formations. Therefore, blinking at the E. B. Du Bois' concept of double consciousness, this study aims to reveal how Kennedy's both plays embody the manner postmodern feminist Black drama (re)theatricalizes African American plays by undermining and deconstructing established portrayals of colored women. This paper also aims to scrutinize how Kennedy establishes the distinct Black feminist aesthetics just like Clara and Sarah as her autobiographically inspired personas. By studying the subverting mode of the plays and the protagonists, this paper is to reveal how Clara and Sarah initially deconstruct and then reconstruct the new genuine identity for female black subjectivities by becoming a writer for the former and a librarian for the latter who are able to confront the established representations and restructure themselves in new frameworks. Therefore, this paper aims to unearth how Kennedy's plays creatively protest against the postmodern dramatic depiction of the female African American identity.

ABOUT THE AUTHOR

Dr. Görkem Neşe Şenel, currently works as an Assistant Professor at the Department of English Language and Literature, Niğde Ömer Halisdemir University. She graduated in 2012, with her BA major in American Culture and Literature and her minor in International Relations. She completed her MA in English Language and Literature at Erciyes University in 2015 with a master thesis entitled as "An Ecofeminist Reading on Margaret Atwood's *The Handmaid's Tale* and Starhawk's *The Fifth Sacred Thing*." Dr. Şenel completed her PhD studies in the Department of English Language and Literature at Pamukkale University in 2020 with her dissertation entitled as "A Comparative Analysis of Death and Suicide within the Poetry of Sylvia Plath and Nilgün Marmara". Her research interests include confessional poetry, psychoanalysis, gender studies, ethnic female fiction, ecocriticism, ecofeminism, and postmodern dystopian & utopian fiction.

PRESENTATION
Sunum

14

Tuğba ÇANAKÇI

KEYWORDS

Afro-Futurism

Black British

Contemporary British Drama

How to Approach Absence? : An Analysis of Black British Experience in Keisha Thompson's Man on the Moon

THIS PAPER AIMS TO AUTHENTICATE THE ALIENATION OF ONE DUE TO THE DEVALUATION of one's origins in a societal structure within Keisha Thompson's solo show Man on the Moon, which won Theatre Awards in 2018, since she echoes her demolished domestic experiences with an attention on her hermit father figure, who wants to inhabit Britain with White Christians as a Black Muslim. As an ascetic father figure who can communicate within written works, he hurts her due to his distance; therefore, Thompson tries to approach him through the multitudinous methods that she ascertained in his absence. In her arduous adventure, she applies numerous narrations, such as songs, poems, beats, and much more, to explore her father's Black British experience; thus, she touches on class confusion, cultural deracination, misplaced masculinity, political paranoia, racial realisation, and spiritual suspense.

ABOUT THE AUTHOR

Tuğba Çanakçı is an MA student in the Department of English Language and Literature at the Social Sciences University of Ankara; she completed her BA in the same department of the same school as a high honours student. Her academic interest is Speculative Fiction. Tuğba works as an English Instructor at the Preparatory School of the Turkish Aeronautical Association University

PRESENTATİON
Sunum

15

Münevver GÜLBAĞ

ANAHTAR KELİMELER

Anlatıcı
Baht Dönüşü
Gösterim
Sahne Dışı

Halk Hikâyesi ve Tragedya Türlerinde Sahne Dışından Gelen Haberin Öyküye Etkisi

TARİHSEL OLARAK FARKLI BİÇİMLERDE KONUMLANMASIYLA BİRLİKTE KONVANSİYONEL bir tiyatrodan bahsedildiğinde sahne, eksiksiz olarak tüm öğelerini bütünlüklü bir yapı içerisinde bulunduran ve hiçbir şeyin rastlantıya bırakılmadığı yapı olarak karşımıza çıkar. Seyircinin tüm eylemlerle karşı karşıya kaldığı sahne, kendi içinde gizli bir eylem akışı daha barındırır. Söz konusu bu akışın mekânı ise "sahne dışı" dır. Sahne dışı, seyirciden uzak ve sessiz bir alan olarak görülse de tüm öykünün akışını değiştirebilecek güce sahiptir. Bu çalışmada ise iki farklı tür olan halk hikâyesi ve tragedya türlerinde sahne dışından gelen bir haberin kahramanın hikâyesini dönüştürme biçimindeki benzerlikler incelenecektir. İlk olarak tragedyanın gösterime bağlı özellikleri ile halk hikâyesinin anlatıma bağlı özellikleri arasındaki farklar üzerinde durmak gereklidir. Ancak burada halk hikâyesinin ozanlar ve aşıklar tarafından seyirciye açık bir alanda performatik özelliklerle anlatılması, seyircinin zaman zaman anlatıya müdahale etmesi sonucu anlatının değiştirilişi, halk hikâyesinin de gösterime dayalı bir tür olarak tragedya ile benzerlik taşımasını sağlar.

Sahne dışından gelen ancak sahneyi etkileyen bu kavram, Aristotales tarafından "peripetia" kavramı ile açıklanmıştır. Türkçeye "baht dönüşü" olarak aktarılan kavram, öykü kahramanlarının eylemsel izleğinin, sahne dışından gelen bir haber ile değişmesini sağlar.

Bu çalışmada tragedyada oldukça belirgin olan baht dönüşü sürecinin sözlü edebiyattaki karşılığı anlatının performansa dönüşümündeki işlevi üzerinden tartışılmaktadır. Halk hikâyesinin anlatım mekânı tragedyadan farklıdır. Hikâyelerin anlatıldığı mekânlar, anlatıcı ve dinleyicinin bir arada bulunduğu mekânlardır. Mekânda bulunan dinleyiciler anlatının akışını değiştirecek güce sahiptir. Örneğin oldukça bilinen bir halk hikâyesi olan *Kerem ile* Aslı'da kahramanların ölmesini istemeyen izleyicilerin anlatıcıyı öldürme tehditleri birçok aşık tarafından dile getirilmiştir. Bu nedenle bir öykü dinleme biçimi olarak görülse de anlatı mekânı sahneye; dinleyiciler de seyirciye dönüşebilirler. Anlatıcı, türe uygun bir sonla bitirecekken seyircilerin anlatıya dahil olmalarıyla öykünün akışını değiştirir ve hikâyeyi farklı bir sonla bitirir. Böylece seyircinin müdahalesi anlatıya ve anlatıcı da sahne dışına etki eder. Bilindik bir tragedya örneğinin defalarca izlenmesi gibi halk hikâyeleri de defalarca anlatılır. Burada seyircideki heyecan ise kahramanların eylemlerini dönüştürür. Örneğin tragedyada sahne dışından gelen haber ve halk hikâyesinde kahramanın karşısına tesadüfen çıkan birinin söylemi, eylemi tamamen değiştirir. Böylece bağlamsal ve gösterimsel olarak farklı duran bu iki tür benzer biçimde bir kurguya sahip olurlar. Bütün bunlardan hareketle haberci kavramının işlevi, kahraman ve eylem ilişkisinde iki farklı tür üzerinde karşılaştırılarak incelenecektir. Çalışmanın örnekleri *Bakkhalar, Elektra* ve *Antigone* tragedyaları ile *Tahir ile Zühre, Arzu ile Kamber* ve *Kerem ile Aslı* hikâyelerinden oluşmaktadır.

ÖZGEÇMİŞ

1999 Ankara'da doğdu. 2022 yılında Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. 2022 yılında Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Halk Edebiyatı Ana Bilim Dalı'nda Yüksek Lisans'a başladı.

PRESENTATİON
Sunum

16

Nazım SARIKAYA

ANAHTAR KELİMELER

Komedi

Komos

Ritüel

Dram

Aristophanes

Antik Komos Etkinliklerinin Komedi Üzerindeki Etkileri

KOMEDİ, YUNANCA *KOMOS* VE *ODİA* KELİMELERİNDEN TÜREMİŞTİR: *KOMOS* DURUMUNDA SÖYLENEN ŞARKI. *Komos*un kökeni ise *komazein*dir: Küfürlü şarkılar ve abartılı danslarla şarap tanrısı Dionysos'u onurlandırmaya giden sarhoş erkek güruhu. Kendilerinden geçen hareketli tören alayı, neşeli kutlamalardan yabani şiddete kadar türlü davranışlar sergilemektedir. Dinsel bir etkinlik olduğu için ciddiyet barındırsa da yapılan etkinliklerde ciddiyetsizlik ön plandadır. Bir başka görüş ise *komos*un *kome*den (köy kökenli) türediği yönündedir. Aristoteles, *komos*un kökeni olan *kome*yi, köylerdeki oyuncuları aşağılamak için Dorların kullandığını ifade etmiştir. Bu yaklaşıma göre 'komedyenler' (*comoidoi*) şehirden kovulduktan sonra şarkı ve danslarla köylere gitmek zorunda kalan bir grup hayduttur. Her iki yaklaşım da *komos*un cümbüş halindeki bir yürüyüş olduğunu göstermektedir. Kostüm, şarkı ve dans kullanımı ritüelin teatral nitelikleridir. *Komos,* zaman içinde dramatik biçim kazanır ve tragedyaların ardından sahnelenen satir oyunlarından ayrı bir tür olarak M.Ö. 486 Atina Şehri Dionysia Festivali'nde *komoidia* adıyla yarışmaya layık görülür. Bu çalışmada antik *komos* etkinliklerinin komedi üzerindeki etkileri iki açıdan değerlendirilecektir: 1- Cümbüş durumuyla birlikte ciddiyet ve ciddiyetsizliği bir araya getirmesi, 2- Köy kökenli olması ve ötekileştirilmesi nedeniyle kentli zenginlere karşı takındığı saldırgan tutum. *Komos* etkinliklerinden doğup gelişen komedi, kökensel açıdan taşıdığı izleri farklı dramatik biçimlerde yansıtmaktadır. Aristophanes oyunlarından örneklerle ritüelin dram üzerindeki etkileri üzerinde durulacaktır.

ÖZGEÇMİŞ

Nazım Sarıkaya (1988 İzmir), Beykent Üniversitesi Oyunculuk bölümünde Araştırma Görevlisi olarak çalışıyor. İstanbul Üniversitesi Tiyatro Eleştirmenliği ve Dramaturji bölümünde lisans, yüksek lisans ve doktora eğitimini tamamladı. İstanbul Adıgüzel Güzel Sanatlar Lisesi ve Sadri Alışık Kültür Merkezi'nde tiyatro eğitmenliği yaptı. Kırmızı Kedi Yayınları'yla birlikte birçok ortaokul ve lisede romanlar üzerinden drama ve dramaturji atölyeleri düzenledi. Aynı konu üzerinden geliştirilen TÜBİTAK 1002 projesinde araştırmacı olarak yer almaktadır. 'Yumurtadan Çıktı, Kanatlanıp Uçtu' adlı çocuk oyunu Alt Sahne ile Kültür Bakanlığı Sesli Tiyatro kapsamında desteklendi. YouTube kanalı Tebeşir Dairesi'nde tiyatro teorisi, dramaturji ve tiyatro eleştirisi alanlarında içerik üretmeye devam ediyor.

PRESENTATİON
Sunum

17

Gamze ŞENTÜRK TATAR

ANAHTAR KELİMELER

Tiyatro
Sinestezi
Koku
Köken

Tiyatroda Kokunun İzinden

TİYATRO HİÇ ŞÜPHESİZ Kİ GÖRSEL, İŞİTSEL VE BEDENSEL YÖNÜ OLAN SİNEZTETİK BİR sanattır. Seyirci ve oyun arasında bir bağlantı kuran bu sineztetik sanat, tüm duyuları birleştiren estetik bir dil kullanmakta ve kokusu, sesi ve görüntüsü ile seyircisine eşsiz bir deneyim sunmaktadır. Seyirci oyunları bütünsel bir bedensel duyumla deneyimlemekte ve bu şekilde seyircinin aktif katılımı sağlanabilmektedir. Koku, kuşkusuz tiyatroda en az araştırılan duyulardan biri olarak karşımıza çıkar. Son yıllarda tiyatroda baş gösteren deneysel, yenilikçi ve avangart uygulamalar sahnede koku duyusunun keşfedilmesine olanaklar sağlamıştır. Ancak tiyatroda kokunun geçmişi eskiye, antik döneme kadar götürülebilmektedir. Bu çalışma tiyatroda koku duyusunun modern dönemde tiyatronun postdramatik yönünü nasıl zenginleştirdiğinin altını çizerek tiyatroda kokunun kökenlerini açığa çıkarmayı amaçlamaktadır. Çalışma, antik dönemden Elizabeth dönemine kadar kokunun tiyatroda nasıl bir unsur olarak var olduğunu ve günümüzde ise tiyatronun temel unsurlarından biri olarak seyircinin alımlanmasını nasıl değiştirdiğini ortaya koyacaktır.

ÖZGEÇMİŞ

She graduated from the Department of English Language and Literature of Atatürk University in 2011. She got her master's degree from Atatürk University, Department of English Language and Literature in 2014 with her thesis, titled "Feminist Strategies in Contemporary British Theatre". She also received her PhD from the same university in 2020 with her thesis, titled "Hybridity in Anthony Neilson's Selected Plays". She is currently working as an Assistant Professor at Munzur University. Her teaching and research areas are British theatre, Anthony Neilson, Sarah Daniels, Caryl Churchill, gender studies, cultural studies, film studies, and performance studies.

PRESENTATION
Sunum

18

Mesut GÜNENÇ

KEYWORDS

Look Back in Anger

Royal Court Theatre

1956

Angry Young Men

1990s

Angry Young Playwrights

Contemporary British Drama

History of Revolutionary Periods in Contemporary British Drama

ALTHOUGH THE TERM "CONTEMPORARY" ACTUALLY REFERS TO THE PRESENT OR the recent past, contemporary theatre embraces several generations. David Lane starts the period of contemporary theatre with Sarah Kane's *Blasted* (1995) in his work *Contemporary British Theatre* (2010). Samuel Beckett and John Osborne can be starting points when analysing modern and contemporary playwrights. While some critics and scholars focus on the turn of the twentieth century with the works such as Christopher Innes' *Modern British Drama* (2002) and *The Cambridge Introduction to Modern British Theatre*, others concentrate on WWII with *State of the Nation* (2007) and Dominic Shellard's *British Theatre: Post-War British Playwrights* (2003). John Osborne's play *Look Back in Anger* (1956) started the first revolutionary period for British drama. After Osborne, Edward Bond, Pam Gems, Howard Brenton, Caryl Churchill and Howard Barker deconstruct conventional biographical performances. It can be accepted that Sarah Kane's debut *Blasted* (1995) was the second revolutionary period for contemporary British drama. Like *Look Back in Anger*, *Blasted* was first performed in 1995 at the Royal Court Theatre (Britain's first National Theatre Company). The 1990s revived the anger of the 1950s. Royal Court was again young, angry and uproarious. Like angry young men, 1990s brings angry young playwrights (Thatcher's children) to the stage. Sarah Kane, Jez Butterworth, Simon Stephens, Anthony Neilson, Martin Mcdonagh and Mark Ravenhill challenge the audience with more violent performances in order to liberate them from the isolated society and reveal the truth. Apart from deconstructing conventional performances and play structures new plays and playwrights represent new attitudes, beliefs and ideologies. This study scrutinises new beliefs and ideologies and analyses how these new forms, periods and values shape contemporary British drama.

ABOUT THE AUTHOR

Mesut Günenç holds a Ph.D. in English literature and is currently teaching courses on contemporary drama and theatre as an associate professor at Aydın Adnan Menderes University in Turkey. He has published several articles and book chapters on Postdramatic theatre and contemporary British drama. He is the author of a Turkish book titled "*David Hare'in Oyunlarında Post-Truth Söylem*". He has completed his postdoctoral research with Prof. Sian Adiseshiah at Loughborough University. He is a founding member of theatre and Drama Network (TDN) in Turkey.

PRESENTATION
Sunum

19

Murathan GÜNDOĞDU

KEYWORDS

Alfred Jarry

King Ubu

Absurd

Avant-Garde Movements

Going Back to Where It Started: Alfred Jarry's King Ubu as an Early Example of the Absurd

INFLUENCED MAINLY BY THE PHILOSOPHICAL UNDERPINNINGS OF EXISTENTIALISM, A wave of noteworthy playwrights including Beckett, Ionesco, Pinter, Adamov and many others produced their remarkable absurd plays in the 1950s. Although the term 'the theatre of the absurd' was first coined in 1960 by Martin Esslin, absurd elements in theatre had been present long before, tracing back to the late 1890s. Regarding this, opposing the realistic elements in theatre at his time, Alfred Jarry, who is known to be the spokesperson of the philosophy of pataphysics, wrote *King Ubu (Ubu Roi* in original). Besides employing numerous absurd features and elements of grotesque, his play covers the themes of greed, selfishness, gluttony and cruelty through which Jarry tried to satirically criticise the people of modern bourgeoise in his time in an exaggerated manner. Taking these into consideration, this study aims to investigate the significance of Alfred Jarry's 1896 play *King Ubu* as a prominent work labelled to be an early representation of the absurd in theatre, with a touch upon the 20th century movements which Jarry apparently had influence on. This study also explores the absurd themes portrayed in the play and its depiction of grotesque combined with Jarry's critique towards modern individuals living at the time.

ABOUT THE AUTHOR

Murathan Gündoğdu completed his bachelor's degree in the department of English Language and Literature with honours from Atatürk University in 2021. Subsequently, he started his postgraduate studies in the same department. Currently, he serves as a Research Assistant in the Department of English Language and Literature at Bingöl University since March 2023. His primary area of interest is centred around Contemporary British Drama.

PRESENTATION
Sunum

20

Belgin BAĞIRLAR

KEYWORDS

Toxic Masculinity

Ella Hickson

Contemporary British Theatre

Gender Roles

Challenging Gender Norms: The Origin of Toxic Masculinity in The Gift and Boys

THE PHENOMENON OF TOXIC MASCULINITY REFERS TO A CLUSTER OF SOCIOCULTURAL expectations that are linked to conventional gender roles, with particular emphasis on those that are associated with men. The study aims to examine the manifestation of toxic masculinity in the theatrical works of Ella Hickson, specifically in her plays titled *The Gift* (2018) and *Boys* (2012). Hickson, known as a contemporary playwright with a feminist perspective, focuses on the exploration of gender, power dynamics, and identity themes within her dramatic works. In The Gift, a short play, the character of Tom personifies hazardous masculinity characteristics including hostile behaviour, unwarranted privileges, and suppression of emotions. He exploits his wealth and privilege to exert control over those around him, and his actions become increasingly oppressive. Likewise, the male characters in Boys struggle with societal expectations to conform to conventional gender norms, leading to dangerous and harmful actions. In Hickson's thoughtprovoking plays, the characters' endeavours to attain male identity and social acceptance serve to propagate harmful masculine norms and ultimately engender a state of desolation and confusion. By examining the personas and their conduct within these plays, the study aims to investigate the harmful influence of toxic masculinity on both personal and relational levels. It also intends to examine how cultural and societal norms reinforce toxic masculinity and how Hickson challenges gender stereotypes.

ABOUT THE AUTHOR

Belgin Bağırlar, an associate professor, works at Aydın Adnan Menderes University, Department of English Language Teaching. She got her Ph.D. on English Literature from İstanbul Aydın University in 2015. Her main areas of interest are Contemporary British, Canadian, and Turkish theatre and gender studies. She wrote books entitled *Socio-Political and Ethical Issues in Martin Crimp's Major Staged Plays* and co-author of *Anthony Neilson ve Perde*.

PRESENTATION
Sunum

21

Hakan GÜLTEKİN

KEYWORDS

Tom Stoppard
Collective Memory
Postmemory
Holocaust Literature
Inherited Trauma
Modern British Drama

Postmemorial Origins of Inherited Trauma in Tom Stoppard's Leopoldstadt

THIS RESEARCH PRESENTS A CRITICAL EVALUATION OF TOM STOPPARD'S *LEOPOLDSTADT*, employing the theoretical framework of postmemory. In the realm of literary memory studies, the focus is primarily on the impact of traumatic events on characters who have survived political disasters, as well as on their children. Particularly, the memories of Holocaust survivors hold significant importance in memory studies. Scholars often employ various terms to define and comprehend Holocaust memory. Marianne Hirsch introduces the concept of postmemory, which pertains to the memories of those who have not directly experienced genocides or socio-political disasters. *Leopoldstadt*, which received the Olivier Award for Best New Play in 2020, incorporates themes of inherited trauma, sites of memories, and the concept of postmemory. The play spans several decades, centering around a wealthy Jewish family residing in Vienna's Leopoldstadt district. It delves into the complexities of identity, assimilation, and the profound impact of the Holocaust on its characters. Through their experiences, the play explores the challenges faced by European Jews as they grapple with their cultural heritage, sense of belonging, and the constant presence of anti-Semitism. The narrative powerfully addresses the search for identity and the burden of history. Stoppard's play primarily focuses on traumatic experiences and their aftermath, akin to themes found in Holocaust literature. This study examines the traumatic consequences resulting from anti-Semitism, using secondgeneration family members as examples. The article analyzes how postmemory unfolds and transforms over time. Ultimately, this study seeks to explore constructive ways of coping with postmemory and rebuilding one's sense of self in the face of a bleak destiny portrayed within a literary context.

ABOUT THE AUTHOR

Hakan Gültekin is a faculty member at Artvin Çoruh University, Türkiye. He is also a founder member of 'Theatre and Drama Network (TDN)'. He received his PhD degree in English Literature Department of İstanbul Aydın University. He has worked on his postdoctoral project at University of East Anglia. He has focused on the tension between contemporary political space, including austerity, cost of living crisis of the UK and post-brexit and drama in his postdoctoral project. In his research, he focuses on cultural studies, contemporary British drama, literary theory and political drama. He has written dissertations on writers such as Ernest Hemingway, Lucy Kirkwood, David Hare, Simon Stephens, Steve Waters and Howard Barker. His recent publications include *The Critique of Neoliberalism in David Hare's Plays* (2021), *Post-neoliberalism, Free Market and Disillusionment: Anders Lustgarten's If You Don't Let Us Dream, We Won't Let You Sleep* (2021) and *The Last Public Space: Understanding the Tension Between Politics and Drama in Contemporary British Theatre* (2023).

PRESENTATION
Sunum

22

Işıl ŞAHİN GÜLTER

KEYWORDS

Ecological Thetare

Eco-Dystopia

Escaped Alone

Caryl Churchill

Performing Eco-Dystopia in Caryl Churchill's Escaped Alone

THIS PAPER ADDRESSES THE THEME OF FEAR AND ANXIETY IN CONTEMPORARY British drama through a consideration of the trope of the dystopian near-future in Caryl Churchill's *Escaped Alone* (2016). The play creates alternative fictional near-future worlds that deliberately perform anxiety-inducing and estranging critical interrogations of current ecological concerns. Drawing mainly upon the recent research on ecological theatre and performing eco-dystopia on stage, this paper aims to show that the critical and emotional insights offered by *Escaped Alone* are made possible only through the process of our understanding of their strangeness. The play, which deviates from traditional conventions for narration and plot, presents ecological dystopias as instigated by entities strongly connected with the capitalist system in each stage. Peopled by four elderly women who are convening in a garden to discuss various matters, usually in very short turns of cut-off dialogue that are interrupted by longer monologues, the play serves as a revealing index to the ecological anxities of our time. Mostly set in near-future worlds, the monologues in the play highlight environmental disasters and the demeaning effects of corporate capitalism. Thus, this paper indicates that the strange temporality inherent in the eco-dystopian play enables the audience/reader to understand the horrors of our present ecological condition.

ABOUT THE AUTHOR

Işıl Şahin Gülter is an associate professor and faculty member in English Language and Literature Department, Fırat University, Turkey. She holds a BA from the Department of American Culture and Literature, Hacettepe University with a 1st class degree and a Ph.D. (Integrated) from the Department of English Language and Literature, Istanbul Yeni Yüzyıl University with a full scholarship by TÜBİTAK (The Scientific and Technological Research Council of Turkey). She teaches a wide range of literature classes, including Shakespearean studies, contemporary British theatre, ecocritical theory, and contemporary fiction. Her current research interests include climate change theatre, ecodramaturgy, ecocriticism, and ecofeminism, on which she has recently written widely, including *Routledge Companion to Ecofeminist Drama* (2023 in process). Her second monograph, *Ekolojik Tiyatro ve Antroposen: Caryl Churchill'den İzler*, has recently been published. As a recipient of TÜBİTAK-2219 International Postdoctoral Research Fellowship Grant, she served as a visiting scholar in Literatures in English Department, Cornell University during 22'23 academic year.

PRESENTATION
Sunum

23

Özgün ATAMAN

KEYWORDS

George Bernard Shaw

Mrs. Warren's Profession

Modern English Drama

A Microcosm of Victorian England

Social Realism

Mrs. Warren's Profession: A Microcosm of Victorian England

KNOWN AS THE FATHER OF MODERN ENGLISH DRAMA, GEORGE BERNARD SHAW (1856-1950) was drastically impacted by Henrik Ibsen (1828-1906), who can be considered the father of modern European drama, and wrote social realist plays to make a critique of the time he lived in. Rather than providing entertainment, Shaw tried to reflect the concerns on the agenda of his time in his plays. In one of his early plays, *Mrs. Warren's Profession* (1894), his social criticism can explicitly be scrutinised. When the time this play was written is considered, it is apparent that England was witnessing several changes. Industrialisation had immense impacts on women, which resulted in an increase in the number of prostitutes, as a consequence of 'the woman question,' Sarah Grand's concept of the 'new woman' emerged, through which it was attempted to define a new womanhood, there was a questioning of religion and the English Church, and there was also an attack on the aristocracy as a social group. In this sense, the aim of this paper is to analyse Bernard Shaw's *Mrs. Warren's Profession* as a social realist play by bearing in mind the changes that took place at that time.

ABOUT THE AUTHOR

Özgün Ataman is currently doing her PhD at Hacettepe University. She received her MA in English Language and Literature from Hacettepe University. Her thesis is titled as "The Changing Status of Women in Horace Walpole's *The Castle of Otranto*, Wilkie Collins's *The Woman in White*, and Daphne du Maurier's *Rebecca*." She received her BA from Ege University. After working at various universities as an English Lecturer, in 2021, she became a Research Assistant at Zonguldak Bülent Ecevit University, the department of Western Languages and Literatures. Her research interests are Gender Studies, Postcolonial Literature, and Gothic Fiction.

PRESENTATİON
Sunum

24

Asena YILDIRIM

ANAHTAR KELİMELER

Tiyatro
Feminizm
Feminist Tiyatro
Feminist Uygulamalar
Alanyazın Değerlendirmesi

Tiyatro ve Feminizm Bağlamındaki Çalışmalar Üzerine Bir Alanyazın Değerlendirmesi

19. YÜZYILDA KADINLAR HAKLARINI VE EŞİT KONUMLARINI TALEP ETTİKLERİ BİR kadın hareketi başlatmışlardır. Feminizm kavramı etrafında hak ve özgürlüklerini arayan kadınlar bu yüzyılda gerçekleşen reform hareketi içinde feminist hareketin başlamasına neden olmuşlardır. Feminist düşüncenin gelişimi, 20. yüzyılda feminist eleştiri kuramının oluşmasına yol açmış ve kadınlar artık kendilerine yazınsal alanda da ifade aracı bulmuşlardır. Feminist eleştiri kuramı edebiyat alanıyla sınırlı kalmayarak tiyatro, sinema gibi sanatsal alanların incelemelerinde de kullanılmıştır. Özellikle feminist eleştiri, tiyatro alanında oyun metinleri incelemelerine feminist bakış açısını dahil etmiş ve sahne üstündeki uygulamalarda dönüşüm sağlanmasına neden olmuştur. Batıda 1970'lerde örneklerinin verildiği feminist tiyatro oluşumu Türkiye'de 2000'li yıllarda faaliyet göstermeye başlamıştır. Bu tarihten itibaren feminist metodolojiyle üretilen akademik yayınlar ve feminist uygulamalar sahne üzerinde temsil edilmeye başlanmıştır. Bu çalışmanın amacı da, tiyatro ve feminizm ilişkisi bağlamında 2023 yılına kadar ülkemizdeki akademik yayınların ve uygulamaya dayalı olarak katkı sağlamış sahne üstü feminist çalışmaların alanyazın değerlendirmesini sunmaktır. Bu nedenle Türkiye'de faaliyet göstermiş ve hala göstermekte olan feminist tiyatro toplulukları çalışma dahilinde ele alınmıştır. Çalışmada yöntem olarak dijital tarama esas alınmış, Yök-Tez, Google Academic ve TR Dizin kapsamındaki akademik dergilerin dijital tabanlarında "feminizm, kadın, feminist dramaturgi, feminist eleştiri, feminist tiyatro, feminist uygulamalar" anahtar kelimelerinin "tiyatro" sözcüğü ile birlikte araması yapılarak çalışmanın sınırlıkları belirlenmiştir. Bulgular kısmında akademik yayınlar yayın yılı, nicelik ve içerik açısından; feminist tiyatrolar ise dönem ve içerik olarak incelenmiştir. Araştırma sonucunda tiyatro ve feminizm bağlamında 2010 sonrası nicelik olarak akademik yayınların ve feminist tiyatro uygulamalarının artış gösterdiği, feminist dramaturgiyle incelenen oyunların sayısının arttığı ancak her kadın hikayesini anlatan tiyatro oyununun feminist tiyatro uygulaması sayılmadığı, uygulama olarak tiyatro ve feminizim birlikteliğinin hala gelişmesi gereken bir alan olduğu görülmektedir.

ÖZGEÇMİŞ

Asena Yıldırım, 1997 İstanbul doğumludur. 2015 yılında %100 Bursla girdiği Beykent Üniversitesi Oyunculuk Bölümü'nden 2019 yılında mezun olmuştur. Aynı yıl Bahçeşehir Üniversitesi İleri Oyunculuk Bölümü'ne girmiş ve 2021 yılında *August Strindberg'in Oyunlarındaki Kadın Karakterlerin Feminist Bakış Açısıyla İncelenmesi ve Bir Uygulama* adlı teziyle mezun olmuştur. Altsahne, Culter, Void adlı tiyatro ekiplerinde oyuncu olarak görev almış, dizi ve filmlerde oyuncu koçu olarak çalışmıştır. Şu an Beykent Üniversitesi Sinema-TV bölümünde Doktora/Sanatta Yeterlik programına devam etmektedir. 2021 yılından beri Doğuş Üniversitesi Oyunculuk Bölümü'nde Araştırma Görevlisi olarak çalışmaktadır.

PRESENTATİON
Sunum

25

Erdal Ozan METİN

ANAHTAR KELİMELER

Toplumsal Cinsiyet

Stage Beauty

Sahnede Kadın Temsili

Elizabeth Dönemi Tiyatrosu

Toplumsal Cinsiyet Rollerinin Kurgusallığının Stage Beauty Filmi Üzerinden Değerlendirilmesi

21.YÜZYILDA SOSYAL BİLİMLER ÜZERİNE YAPILAN ÇALIŞMALARDA BİRÇOK FARKLI ETKİ alanının yanında özellikle toplumsal cinsiyet alanında yapılan çalışmalar birçok sanat deneyimine yeniden bakış alanı sunmuştur. Tarihsel olarak birbirinin üzerine yığılarak ve ayrışarak ilerleyen toplumsal ve evrensel sanat yekünü; sürekli olarak karşımıza yeniden düşünme olanakları çıkarmaktadır. Bu alanlardan en önemlilerinden biri de şüphesiz ki toplumsal cinsiyet alanında ortaya çıkan yeni kavram ve yorumlamalardır. Elimizdeki 21.yüzyıl araçlarıyla bir arkeolojik kazı yaparak, geçmişi yeniden kavramak ve aslında sanat yaratımının çerçevesini yeni araçlarla çizmek geleceğin sanatına doğru yollar açmak açısından önemlidir.

Sanat gibi kapsayıcı bir kavramın alt başlıklarından olarak tiyatro-sanatı; toplum ile kurduğu bağların dolaysızlığı, yazı, beden, müzik gibi birçok farklı anlatım dili ile dolaysızlığı ortadan kaldırmaya cüret edebilmesi ve ritüelistik kökenlerinin insan hafızasındaki değişmez yeri dolayısıyla sürekli olarak yeniden yorumlanabilmektedir. Burada teknoloji gelişimi ile, geçmiş dönemlere dair yeni bakış açıları geliştirilebilmektedir. Yaratının-yaratısı olarak düşünebilecek tarihsel filmler, konusu tiyatro olduğunda neredeyse bir zaman makinesi haline gelebilmekte, yaratıdan bilgi edinmenin şaibesini sürekli hatırlayarak yeniden düşünme olanakları yaratabilmektedir.

Bu hususta, 2004 yapımı Stage Beauty (Çev.: Sahne Güzeli) filmi, Elizabeth dönemine bakarak, Shakespeare'in altın çağlarında kadınların sahneye çıkamamasını, erkeklerin kadın rolleri oynamasının tarihselliğinin yanında; modern tiyatroda kullanılan oyunculuk biçemlerinin temellendirilmesi açısından erkeklerin, sahneye ilk kez çıkan bir kadına "kadın nasıl oynanır?" sorusunun öğretmenliğini üstlenebilmesi üzerinden değerlendirilebilmektedir.

Toplumsal cinsiyetin "kurgusallığı" üzerinde çalışmalar yapılırken; sahne üzerindeki kadın temsilinin, erkek tiyatro oyuncuları tarafından öğretilebilen bir kavram olması ironisi toplumsal olanla benzerlik taşır görünmektedir.

Bu sebeple, günümüzden, kurgusal bir filmin tarihsel iddiasına, toplumsal cinsiyet kavramları ile bakmak/ düşünmek faydalı olacaktır.

ÖZGEÇMİŞ

1990 yılında Ankara'da doğdu. 2009 yılında Karadeniz Teknik Üniversitesi Harita Mühendisliği bölümünde yükseköğretime başladı. 2011 yılında Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü Dramatik Yazarlık Ana sanat Dalı'na kabul edildi. 2015 yılında mezun oldu. 2018 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü Sahne Sanatları Yüksek Lisansına kabul edildi. 2020-2022 yılları arasında Hacettepe Üniversitesi Ankara Devlet Konservatuvarında Dünya Tiyatro Tarihi, Oyun İnceleme ve Dramaturgi dersleri verdi. Devlet Tiyatroları, Tatbikat Sahnesi ve Şehir Tiyatrolarında oyunları oynanan yazar, aynı zamanda profesyonel tiyatrolarda birçok oyunda yönetmen, süpervizör, dramaturg ve oyuncu olarak görev yapmaya devam etmektedir.

PRESENTATİON
Sunum

26

Züleyha EŞİGÜL

ANAHTAR KELİMELER

Tiyatrotem

Araştırma Tiyatrosu

Ayşe Selen

Şehsuvar Aktaş

Tiyatrotem: Ayşe Selen ve Şehsuvar Aktaş ya da Nam-ı Değer 'Temgiller'

Bu bildiride, 1958 yılında Ankara Üniversitesi'nde kurulan ilk Tiyatro Bölümü'nde, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü'nde yetişmiş olan iki oyuncuyu ve onların var ettiği "araştırma tiyatrosu" kültürü ele alınacaktır. Oyuncu, yazar, yönetmen, çevirmen, tasarımcı kimliklerinin ötesinde, tiyatromuzun en üretken emekçileri Ayşe Selen ve Şehsuvar Aktaş lisans, yüksek lisans ve doktora öğrenimlerini aynı bölümde tamamlamış, profesyonel meslek yaşamları süresince sahneledikleri oyunlarını mezun oldukları okula gelerek akademi eleştirisine açmıştır. Yazımdan sahnelemeye uzanan çalışma süreçlerinde ortaya koydukları pratiklere ek olarak, kuramsal açıdan da tiyatro üzerine düşünen ikili, çağdaş tiyatrodan ne dereceye kadar nasip aldığımızı örnekleyen ortak bir sanat yaşamı var etmiştir.

Büyük cevher Ayşe Selen'in 2017 yılındaki ani kaybından sonra, içinde bulunduğumuz yıl itibariyle faaliyetlerine son veren Tiyatrotem Türkiye'de tiyatro uğraşı ile yaşamda yol alanlar için önemli açılımlar sunmaktadır. Zira 1960 sonrası sanatta performatif eğilimlerden etkiler alan Ayşe Selen ve Şehsuvar Aktaş sahneye koydukları oyunlarla Türkiye'nin en uzun soluklu araştırma tiyatrosunu - Tiyatrotem'i - var etmiştir. Ülkemizin tiyatro belleği adına biricik bir örnek teşkil eden Tiyatrotem'in ortaya koyduğu varlık son derece teknik, yüksek çaba ve tiyatroya olan doymak bilmez araştırma hevesiyle ortaya çıkmıştır. Bu varlık, Türkiye Cumhuriyeti'nin 100. Kuruluş yılında tiyatro tarihimiz açısından büyük bir öneme sahiptir. Tiyatrotem, var ettiği tiyatro birikimi ile tiyatro tarihimizde konumunu biricik kılan bir yer edinmiştir. Bildiri adı geçen iki tiyatro emekçimizin – nam-ı değer Temgiller'in – yorulmak bilmez tiyatro işçisi olarak ortaya koydukları işleri andıktan sonra, onların çalışma yöntemine odaklanacak ve tiyatromuzun gelişimi için bizlere nasıl bir kanal açtığını tartışacaktır.

ÖZGEÇMİŞ

1985 yılında Mersin'de doğdu. 2009 yılında Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü'nde lisans, 2012 yılında yüksek lisans ve 2017 yılında doktora öğretimini tamamladı. 2012 yılında Ordu Üniversitesi bünyesinde yer alan Tiyatro Bölümü'nde Öğretim Görevlisi olarak çalışmaya başladı. 2019 yılında Doktor Öğretim Üyesi kadrosuna atandı. 2022 yılında Sahne Sanatları alanında Doçent unvanı aldı. Halen Ordu Üniversitesi Müzik ve Sahne Sanatları Fakültesi Tiyatro Bölümü'nde lisans ve lisansüstü düzeyde eğitim-öğretim faaliyetleri ile akademik çalışmalarını sürdürmektedir. Kukla, Karagöz, Gösteri ve Sahne Sanatları Derneği (KUKSADER) ile Uluslararası Çocuk ve Gençlik Tiyatroları Birliği (ASSITEJ) Türkiye Merkezi üyesidir.

PRESENTATION
Sunum

27

Başak ALMAZ

KEYWORDS

Nuclear Anthropocene

The Children

Lucy Kirkwood

Eco-theatre

Tracing the Origins of Nuclear Anthropocene on Stage: Lucy Kirkwood's The Children and the Radioactive Transformation of the Era

RADIOACTIVE CONTAMINANTS THAT HAVE THEIR ORIGINS IN HUMAN ACTIVITY WERE approved for inclusion in the 2019 Anthropocene Working Group definition of the new epoch. Naming a new epoch based on human activities ranging from accelerated population growth, industrial production, and greenhouse gas emissions to pollution requires a deeper comprehension of the impact of atomic advancements on the natural and social environments. The end of life on Earth has taken on new meaning in the wake of radioactive contamination's profound effects on the planet. A nuclear explosion serves as a powerful background against which Lucy Kirkwood's The Children examines the complexity of responsibility, intergenerational dynamics, and the environmental implications of human activities. The plot centers on Hazel, Robin, and Rose, three retired nuclear engineers who participated in the construction of a nuclear power plant near the ocean without an effective security mechanism in the event of a catastrophe. Rose asserts they have a moral obligation to help with the emergency work to stem the release of radioactive material since it is unfair that the task should fall on young engineers who still have their entire lifetimes ahead of them given the significant risk of radiation exposure. The nuclear disaster and its aftermath portrayed in the play serve as a vivid example of the nuclear transformation of the Anthropocene. Moreover, by analyzing the repercussions of the nuclear Anthropocene on stage, The Children offers invaluable insights into the transformative power of theatre as a medium for raising awareness, inspiring empathy, and sparking dialogue about anthropogenic catastrophes. By focusing on Kate Brown's "Nuclear Anthropocene," this paper aims to illustrate the intersection of human agency and the ecological consequences of nuclear modernity, shedding light on the origins of the complexities and ethical dilemmas surrounding nuclear power and its role in shaping the Anthropocene era.

ABOUT THE AUTHOR

Başak Almaz is a PhD student in English Language and Literature at Ege University and a research assistant at İstanbul Aydın University. She received her BA from Hacettepe University, Department of English Language and Literature with a minor degree in American Culture and Literature where she completed her MA studies in climate change in the contemporary American novel. Almaz authors one of the 25 environmentally-themed Quick Fictions hosted/posted by ASLE EcoCast. Her research interests include but are not limited to climate change/ crisis, Cli-Fi, ecocriticism, ecological economics, environmental humanities, posthumanisms, ecopsychology, environmental philosophy, Sci-Fi, and utopian/dystopian literature.

PRESENTATION
Sunum

28

Kerim Can YAZGÜNOĞLU

KEYWORDS

Lucy Kirkwood

The Children

Anthropocene Drama

Climate Change

Contemporary British Theatre

Anthropocene Drama: Climate Change, Ecological Catastrophes, and Lucy Kirkwood's The Children

In the twenty-first century, there is an emergent consensus that all around the world ecological conditions undergo extremely rapid changes, culminating in local and global ecocatastrophes, and their effects had unprecedented consequences. Indeed, with all the devastation, ecological ruins, and ecosystemic collapses, it is the "Anthropocene," "the Human Epoch," according to certain ecocritics, that better defines the present condition we actually experience. Pointing to such new reality, the ecocritic Timothy Morton contends that ecological "catastrophe, far from being imminent, *has already taken place*" (28). Drawing attention to such ecocatastrophes, Anthropocene drama is an emerging category of contemporary theatre that addresses the challenges of the Anthropocene, and its impacts on human and nonhuman worlds. Focusing on Lucy Kirkwood's play *The Children* (2016) as an example of Anthropocene drama, this presentation explores the dialogue between the Anthropocene, climate change and ecocriticism. Set in a small cottage on the east coast of England in near future, *The Children* epitomizes how the ecological apocalypse has already arrived, conjuring up a picture of Hazel and her husband Robin, retired nuclear scientists, in the aftermath of an ecological disaster that has caused the meltdown of a nuclear reactor predicated on the events that led to the 2011 nuclear disaster in Fukushima Daiichi, Japan. Kirkwood provides an Anthropocenic frame for rethinking the ecological crisis, responsibility, and humanity. The study in this sense frames climate change and the Anthropocene through questions of posterity, futurity, family, loss, justice, nature, hope, individuality, and society as narrativized in contemporary British climate change plays such as Steve Waters' *The Contingency Plan* (2009), and Duncan Macmillan's *Lungs* (2011).

ABOUT THE AUTHOR

Kerim Can Yazgünoğlu, PhD, is Associate Professor of English literature at Niğde Ömer Halisdemir University, specializing in contemporary British novel, climate change fictions, ecocriticism, posthumanism, green cultural studies, and gender studies. He obtained his PhD in English Literature from Hacettepe University, Ankara/Turkey in 2018. He has written on such topics as ecogender, the posthuman body, non-human animals, climate change, postnatural environments, ecofeminism, postecology, and ecoaesthetics. Recently, he has contributed to the edited volumes *Turkish Ecocriticism: From Neolithic to Contemporary Timescapes* (Lexington Books, 2020), *Posthuman Pathogenesis: Contagion in Literature, Arts, and Media* (Routledge, 2022), and *The Routledge Handbook of Ecofeminism and Literature* (Routledge, 2023). Yazgünoğlu has also published his Turkish monograph, *İklimkurgu: İklim Değişikliği, Antroposen'in Poetikası ve Ekoeleştirel İzler* ([*Climate Fiction: Climate Change, the Poetics of the Anthropocene, and Ecocritical Traces*], Çizgi Kitabevi, 2022).

PRESENTATION
Sunum

29

Başak AĞIN

KEYWORDS

Posthuman Drama
Digital Performance
AI-narrative
Cyborg
Material Ecocriticism
Mattertext

Posthumanizing The Theatrical Narrative: Şule Ateş's Digitallab Performance

In her "A Cyborg Manifest" (1985), later published as *Simians, Cyborgs, and Women: The Reinvention of Nature* (1991), Donna Haraway famously defines cyborg as "a hybrid of machine and organism" (149-50). For Haraway, this presents "a postmodernist, non-naturalist mode" and engenders "the utopian tradition of imagining a world without gender, which is perhaps a world without genesis, but maybe also a world without end" (150). More than thirty years after the emergence of cyborg theory as a manifesto, the merger of social reality and fiction has become real-time engagement for our everyday lives. In this posthuman landscape, "technology is neither friend nor foe, but emerges as a possibility or potentiality to reconfigure bodies and identities outside of self/Other relations" (Toffoletti 21). Taking its cue from Haraway's cyborg metaphor, Şule Ateş's DigitalLAB Performance initiated a posthuman theatrical project in the early days of the COVID-19 pandemic. Its first product fruited as of 19 May 2023 with the title of Freak Circus, which now runs available on YouTube. Bringing together literary scholars, dramaturgists, actors, designers, software-builders, and tools of artificial intelligence, DigitalLAB Performance promotes a story-telling initiative as an installation performance, where the posthuman figures like chimera, cyborg, and freaks come together, taking the audience to the multiple narratives of Shahmaran, Lilith, and Dibbuk, all of whose posthuman stories are ecologically intertwined. This paper intends to discuss the effect of this AI-motivated storytelling as a material-ecocritical and mattertextual advance in the age of the posthuman by questioning the future of theatrical performance.

ABOUT THE AUTHOR

Başak Ağın is Associate Professor and the head of the English literature graduate program at TED University, Ankara, Turkey. She is the author of *Posthümanizm: Kavram, Kuram, Bilim-Kurgu* (2020), and the co-editor of *Posthuman Pathogenesis: Contagion in Literature, Arts, and Media* (2022). She also edited M. Sibel Dinçel's Turkish translation of Simon Estok's *The Ecophobia Hypothesis*, which came out as *Ekofobi Hipotezi* in 2021. Her scholarly articles appeared in such journals as *Ecozon@*, *CLCWeb*, *Neohelicon*, *Translation Review*, and *EJES*. Currently, she is translating Jane Bennett's *Vibrant Matter* (2010) and co-editing a Turkish volume on environmental, medical, digital, and posthumanities.

PRESENTATİON
Sunum

30

Özge Ayşegül FİŞENK

ANAHTAR KELİMELER

Geleneksel Türk Tiyatrosu

Tanzimat Dönemi Tiyatrosu

Tiyatro Mekanları

Seyir Geleneği

Osmanlı Arşiv Belgeleri Işığında Geleneksel Türk Tiyatrosunda Mekân-Seyirci İlişkisinin İncelenmesi

MEKÂNSIZ BİR SAHNELEME ANLAYIŞINA SAHİP OLAN TÜRK TİYATROSUNDA SEYİR GEleneği, Batılı tiyatrodan farklı ilerlemiş, halk, farklı işlevlerdeki pek çok mekân ya da alanda geleneksel sahneleme biçimleriyle buluşarak, özgür bir seyretme eylemini tecrübe etmiştir. Tanzimat Fermanı ile birlikte başlayan Batılılaşma hareketleri ile tiyatro binaları Osmanlı topraklarına girmiş, ancak seyircinin bu yeni tarza alışması çok kolay olmamıştır. İstanbul bir yandan geleneksel sahnelemenin gerçekleştirildiği saray şenlikleri ve halk gösterimleri gibi pek çok etkinliğe ev sahipliği yapmış bir yandan da Batılı tarzda tiyatronun başlangıcı ve ilerlemesinin merkezi olmuştur. Bu çalışmada Türk tiyatrosu'nda seyretme geleneğini; köy seyirlik gösterimlerde mekan ve seyirci ilişkisi, geleneksel tiyatro seyir mekanları ve Batılılaşma sonrası oluşan tiyatro binalarındaki seyirci davranışlarını arşiv belgeleri üzerinden araştırılmak amaçlanmıştır. Araştırma kapsamına halkın tiyatroyla buluştuğu alanalar alındığından ötürü, saray tiyatroları çalışma dışında tutulmuştur.

ÖZGEÇMİŞ

Özge Ayşegül Fişenk, Kocaeli Üniversitesi Sahne Sanatları Sahne Tasarımı ASD lisans programından mezun olmasının ardından öncelikle Kadir Has Üniversitesi Film ve Drama Yüksek Lisans Programı Yönetmenlik ASD'da eğitimini tamamlamış ve tiyatro-mekan ilişkisini çalışmak üzere İstanbul Ticaret Üniversitesi İç Mimarlık Yüksek Lisans programına başlamıştır. "Tiyatro Mimarisinin Tarihsel Gelişimi ve Çağdaş Tiyatro İçin Bir Sahne Önerisi" başlıklı teziyle yüksek lisans eğitimini bitiren araştırmacı, halen İstanbul Üniversitesi Mimarlık Doktora Programında sahne, tiyatro mekanı, beden-mekan ilişkisi ve insan- çevre ilişkisi üzerine çalışmalarına devam etmektedir. Dergi ve sempozyumlarda makale ve bildiriler yayınlamaya devam eden Fişenk, bir yandan da farklı kurumlarda misafir öğretim görevlisi olarak dersler vermektedir.

PRESENTATİON
Sunum

31

Türküler TOPAL

ANAHTAR KELİMELER

Tiyatro Mekânı

Sahneleme

20. yy Tiyatrosu

Dünya Tiyatrosu

Mekan Tasarımı

Tiyatronun Evi: Sahneleme ve Mekân İlişkisi Üzerine

TİYATRODA MODERNİZMİN AKIMININ GÖRÜLMEYE BAŞLANDIĞI 19. YÜZYILA KADAR yönetmenin hakimiyetindeki bir sahneleme ve oyuna özgü tiyatro mekanı anlayışından söz edilmese de tiyatronun doğduğu Antik Yunan'dan beri seyirci ve oyuncuyu çevreleyen tiyatro uzamında oyunun rehberliğinde çeşitli arayışlar gerçekleşmiştir. 19. Yüzyıl sonuna gelindiğindeyse ilk yönetmen kabul edilen Saxe Meiningen Dükü'nin saray tiyatrosuyla beraber yönetmenin felsefesi; sahneleme anlayışını etkilediği kadar tiyatro mekânını ve sahne tasarımını da değiştirmeye başlamıştır. Ardından gelen 20. Yüzyıl tiyatro insanları gerek turnelere gelen topluluklardan gerek dönemin sosyal ve toplumsal hareketlerinden etkilenerek, gelişen teknolojiden en üst düzeyde faydalanmaya çalışarak oyunlarını kendi sahneleme anlayışlarını yansıtan en uygun mekânda sahnelemişlerdir. Buna güzel örneklerden bazıları: Richard Wagner'in operalarını sahnelemek için inşa edilen Festspielhaus'ta yanılsama etkisini artırmak için seyirci sahneden uzağa konumlandırılmış, perde aşağıdan yukarı değil merkezden iki yana açılmış, seyir düzeni seyircilerin görüş mesafesinde bir azalma olmaması adına yelpaze şeklinde tasarlanmıştır. Daha sonraki yönetmenlerden Max Reinhardt içinse tiyatronun en az 3 mekânı olmalıdır. Büyük kitleleri hareket geçirmek için sirkten dönüştürülebilecek büyük alanlar, klasik oyunları sahnelemek için saray tiyatroları ve çağdaş yazarların alternatif oyunlarını sahnelemek içinse oda tiyatroları. Sonradan gelen Piscator'un belgesel tiyatrosu için üst teknolojik donanıma sahip Volksbühne, Brecht'in epik oyunları içinse Theater am Schiffbauerdamm, Peter Brook'un esnek sahnelemeleri içinse Theatre Bouffes du Nord, Ariane Mnouchkine'in kültürlerarası özgür tiyatrosunun temsili içinse terk edilmiş fişek fabrikasından dönüşen La Cartoucherie. Dolayısıyla bildirinin odaklandığı nokta için denilebilir ki özellikle 20. yüzyıldan itibaren yönetmenlerin sahneleme anlayışı sadece reji değişiklikleriyle sınırlı kalmamış aynı zamanda seyirci ve oyuncuyu saran kabuk tiyatro mekânını da değiştirmiştir.

ÖZGEÇMİŞ

1993'te Ankara'da doğdum. Lisans eğitimimi Hacettepe Üniversitesi İç Mimarlık ve Çevre Tasarımı Bölümünde, yüksek lisans eğitimimi Kocaeli Üniversitesi Sahne Sanatları Bölümünde, sahne tasarımı alanında tamamladım. Bu süreçte Tatbikat Sahnesi'nde kostüm tasarımı asistanı, Bilkent Üniversitesi'nde kostüm tasarımcısı; 2019-2020 sezonunda Devlet Tiyatroları'nda Sertel Çetiner ve Hakan Dündar'ın dekor tasarımı asistanlığını, 2020-2021 sezonundaysa Sevgi Türkay'ın kostüm tasarımı asistanı olarak çalıştım. Aynı zamanda tiyatro üzerine içerikler üreten Ankara merkezli tiyatro.co ekibinde yazar olarak yer almaktayım. 2021 yılından itibaren Hacettepe Üniversitesi İç Mimarlık ve Çevre Tasarımı Bölümünde doktora öğrencisiyim. Araştırma alanlarım tiyatro mimarisi, kostüm ve sahne tasarımı, performans alanları ve sahneleme, mekân ve sahne tasarımı arasındaki ilişkidir. Ayrıca ilgi alanlarım arasında fantastik, bilim kurgu sineması ve animeler vardır.

PRESENTATİON
Sunum

32

Nedim SABAN

ANAHTAR KELİMELER

Özel Tiyatro

İstanbul Tiyatroları

Tiyatro Kumpanyaları

Muhsin Ertuğrul

Tiyatro Kumpanyalarının Tiyatro Sanatının Gelişimindeki Evrensel Önemi ve Türkiye Tiyatrosuna Katkıları

TİYATRO SANATININ PERFORMATİF ÖZELLİKLERİ GÖZ ÖNÜNDE BULUNDURULDUĞU zaman, İngiltere'de Elizabeth Dönemi Tiyatrosu döneminde hayata geçen tiyatro kumpanyalarının, tiyatro sanatının yaygınlaştırılması ve ötesinde, bu sanatın gelişiminde etkili olduğu bilinmektedir.

Modern tiyatro jargonunda özel tiyatro, bağımsız tiyatro, ödeneksiz tiyatro gibi kavramlarla tanımlanan kumpanyalar, Osmanlı Tiyatrosunda da Meşrutiyet Döneminde kök salar ve tiyatromuzun Batılılaşmasında önemli bir etki yaratır. Osmanlı Dram Kumpanyası, Ahmet Fehim Kumpanyası, Ertuğrul Muhsin ve Arkadaşları, Eliza Binemeciyan Kumpanyası çok kültürlülük penceresi açmıştır. Cumhuriyet döneminde de özel tiyatro kumpanyaları sayesinde İstanbul'da Müslüman kadını sahneye çıkar, tiyatro seyircisi gerçekçi, simgesel, psikolojik, epik yapıtlarla tanışır, müzikal, kabare, politik tiyatro, belgesel tiyatro, köy gerçekçiliği, halkçı tiyatro gibi yeni türleri benimser, yeni yerli oyun yazarları özgün denemelere cesaret bulur. Özel tiyatrolar her ne kadar Batılı formları benimsese de, ödenekli tiyatroların Batıdan adaptasyon geleneği ve erken Cumhuriyet döneminde tiyatro sanatına bir misyon olarak yüklenen didaktik algı yönetimini kırarlar, tiyatro köklerinden yeniden doğar. Öte yandan, kumpanyalar sayesinde Anadolu'da yaygınlaşır, halkçı bir sanat niteliği kazanır. Nice oyuncu ve tiyatro insanı özel tiyatrolarda yetişir.

1970 sonlarında siyasi atmosfer ve televizyonun bir eğlence aracı olarak benimsenmesi, göç gibi etmenler nedeniyle duralayan özel tiyatro hareketi, 1990 sonrasında bu kez alternatif tiyatro adıyla anılır ve genç oyun yazarları, yapımcılar, oyunculara kendilerini yenilikçi yönlerden ifade etmeleri olanağı sağlar.

UTAD Açılış Konferansında tiyatro çalışmalarının kökenleri bölümünde, Osmanlı Tiyatrosundan günümüz tiyatrosuna değin farklı tiyatro kumpanyalarının oluşum ve çalışmalarını örnekleyerek, tiyatromuza katkılarına değinilecek, özel tiyatronun gelir kaynağının gişe olması nedeniyle ortaya çıkan tecimsel algısı kırılacaktır.

ÖZGEÇMİŞ

1967 yılında İstanbul'da doğmuştur. 12 yaşında yazdığı bir çocuk oyunuyla, Unicef'ten ödül kazanmıştır. 15 yaşında Beş Kafadarlar Tiyatrosu'nu kurmuştur. Robert Lisesi'nden mezun olduktan sonra, New York Üniversitesi Tiyatro bölümünü bitirmiştir. New York Theatre Workshop yönetmenlik bursunu kazanmış, bazı tiyatrolarda staj yapmıştır. 1992'de Türkiye'ye dönerek Tiyatrokare'yi kurmuştur. Geniş bir repertuar anlayışıyla hareket eden Tiyatrokare'de çağdaş oyunlar, müzikaller, komediler, edebiyat uyarlamalarına yer verilmektedir. Haliç Üniversitesinde Halide Edib Tiyatrosu üzerine yüksek lisans eğitimin tamamlamış ve yazarın bilinmeyen tek oyununu, Uluslararası Tiyatro Festivali çerçevesinde sahnelenmiştir."İstanbul'daki Özel Tiyatroların Mekanlar Üzerinden İncelenmesi" konulu doktora teziyle, 2022 yılında Anadolu Üniversitesi Konservatuarı Sanatta Yeterlilik programını tamamlamıştır. Bir dönem Nişantaşı Üniversitesi Konservatuarı Tiyatro Bölümünü yönetmiştir.

PRESENTATION
Sunum

33

Gül KURTULUŞ

KEYWORDS

Restoration Theatre

Actresses

She-tragedy

Women Trafficking

Shakespeare's Adaptations

Impact of Shakespeare's Adaptations and Actresses on Restoration Stage

Women during the Restoration held a special position. The Civil War resulted in the decline of the patriarchal society and the Restoration exerted the eventual rebuilding which ultimately provided women with an opportunity to pursue a new position in society. When Charles II was restored, he declared theatres to be re-opened, and women were allowed to act on stage for the first time in English theatre history. Women were involved in theatre, writing, and acting in the early eighteenth century. There was a growing female audience, too. This is related to theatre remaining a popular form of entertainment that welcomed people from all walks of life during the Restoration era. In a way, with the performance of actresses for the first time in London theatres, Restoration theatre was among one of the most diverse and welcoming environments to exist. She-tragedy becomes popular. Plays mainly centralize injustices women face and they present the heroine who is victimized. Moreover, during the ironic process of restoration of monarchy to liberate the nation from the censorious practices of the Cromwellian era, the stage was busy with the revival of Shakespeare's adaptations. Anne Marshall is known to be the first professional actress who played the part of Desdemona in a performance of Shakespeare's *Othello*, *The Moor of Venice* on 8 December 1660. This paper aims to explore the rise of Shakespeare's adaptations in the aftermath of Oliver Cromwell's repressive reign. The paper also intends to discuss the influence of actresses who had a great appeal to the audience during the Restoration.

ABOUT THE AUTHOR

Gül Kurtuluş is Lecturer of early modern and modern drama in English Language and Literature Department at Bilkent University. Her teaching and research interests are based on a range of eras from early modern to the Restoration and from nineteenth century to twenty-first century drama studies. Her first monograph, *Stereoscopic London: Plays of Oscar Wilde, Bernard Shaw and Arthur Wing Pinero* was published in 2020 by Peter Lang. Her second monograph, *Convention and Contravention in Ben Jonson's Three Comedies: Volpone, The Alchemist and Bartholomew Fair* was published in 2022. Currently, she is working on her third monograph, *Shakespeare's Unmuted Women*.

PRESENTATION
Sunum

34

Neslihan EKMEKÇİOĞLU

KEYWORDS

Use of Masks

Improvisation

Professional Acting

Music and Dance

Swiftness on Stage

The Origins of Commedia dell'Arte and Its Impact upon Renaissance Theatre

THE *COMMEDIA DELL'ARTE* IS GENERALLY REGARDED AS THE EARLIEST EXAMPLE OF professional secular theatre in Europe. It was also referred to as *commedia all'improvviso* (improvised comedy), or *commedia delle maschere* (comedy of the masks). According to the theatre critics and historians, the origin of the *Commedia dell'Arte* was based upon three different theories: the *Fabula Attelana* which was the masked improvised farces performed in ancient Rome before 300 B.C, and which dealt with ridiculous situations, consisting of puns, horseplay with riddles of vulgar, obscene and crude nature and which consisted of certain stock type of characters such as *Maccus*, the fat and greedy fool, *Buccus*, the plump- cheeked gluttonous braggart, *Pappus*, the old father figure, *Dossennus*, the hunch-backed figure who was crafty in cheating people and *Centunculus*, the comic slave. The second approach was the *Mime* theory and the third one was based upon the *Mountebank* tradition. In the *Commedia dell'Arte* which became very popular between 1560 and 1620 with the famous troupes of the *Gelosi* and the *Fedele*, certain stock characters were developed and enriched on stage. The basic characters were divided between the masters such as *Il Pantalone*, *Il Dottore* and *Il Capitano* and the clever and comic slave who tried to deceive the master and to take money and who acted very swiftly on stage very much like a cat to which its mask resembles, such as the *Zanni*; *Arlecchino*, *Brighella* and *Pulcinella*. The plays were performed in the open air on platforms during the carnival of Venice. Concerning the half- masks worn by the actors, Maestro Antonio Fava, the contemporary artist points to the relation between the shape of the nose and the sexuality of the character as seen in *Il Capitano*. My paper will deal with the origins of the *Commedia dell'Arte* and its impact upon the Renaissance theatre in England as seen in Shakespeare's and Ben Jonson's plays.

ABOUT THE AUTHOR

Neslihan Ekmekçioğlu is a Shakespeare scholar, an art instructor and a lecturer. She is also a musician, playing the piano and the cello. She has received her M.A degree on James Joyce from Hacettepe University. She received her Ph. D. degree on Shakespeare from Hacettepe University in 1993. She has been a member of the International Shakespeare Association since 2000. She is also a member of Société Française Shakespeare and ESRA. She has participated the VII. Shakespeare World Congress (2001) in Spain, Valencia and IX. Shakespeare World Congress in Prague in 2011 and X. Shakespeare Congress both in Stratford-upon-Avon and London in 2016. She has lectured on Shakespeare and British Drama at the Department of English Language and Literature since 2003 as parttime lecturer in Hacettepe University. Her published essays are on Beckett, Shaffer, Fowles, Lawrence, Murdoch, Plath, Oscar Wilde, James Joyce, Aemilia Bassano Lanier and Shakespeare. Since 2014 she has been working at the Department of English and Literature in Çankaya University.

PRESENTATION
Sunum

35

Sibel İZMİR

KEYWORDS

Shakespeare as Proto-feminist

Shakespeare's Female Characters

Patriarchy and Renaissance England

"Origins" of Shakespeare's Women

PRODUCING MOST OF HIS ARTISTIC WORKS DURING THE REIGN OF A POWERFUL female monarch, William Shakespeare created vivid and controversial female characters that both reflected and subverted the image of women of his time in a great majority of his plays. Regardless of the genre, women in Shakespeare's plays are often witty and admirably strong; sometimes unruly, disobedient, ambitious and sometimes naïve, submissive and conformist. Endowing his female characters with such multi-faceted qualities, the playwright received mixed criticisms like being a misogynist or proto-feminist due to the fact that he could portray women who were often incompatible with one another. A submissive daughter like Ophelia, a rebel like Juliet, a manipulator like Lady Macbeth all belong to the same imaginative mind. How was Shakespeare able to imagine and portray women in such a varied dimension? What were his sources of inspiration for the creation of female characters apart from his being an excellent observer? Making use of new historicism as a tool for criticism, this study will investigate the "origins" of Shakespeare's female characters and why and how the playwright depicted women the way he did with such an oppositional and controversial stance. Focusing on the popular comedies and tragedies of the playwright, the paper will try to demonstrate that Shakespeare was a true proto-feminist and tried to establish a balance between his time's cultural codes and his humanist/individual self.

ABOUT THE AUTHOR

Sibel İzmir completed her B.A and M.A at Ankara University/Turkey, English Language and Literature. She received her Ph.D. degree in 2014 from Atılım University, English Culture and Literature, where she has also been teaching as a Faculty Member and acting as the Vice Dean of Faculty of Arts and Sciences. Her Ph.D. dissertation is entitled "Post-dramatic Tendencies on the British Stage: The Plays of Mark Ravenhill". She has publications in national and international journals. Her research interests include Shakespeare studies, contemporary British drama, performance studies and postdramatic theatre.

PRESENTATION
Sunum

36

Murat ÖĞÜTCÜ

KEYWORDS

Turkey
Higher Education
Shakespeare Studies
Curriculum

Origins of Shakespeare Studies in Turkey

Turkey has a long tradition of reading, translating, and staging William Shakespeare's plays as part of the country's modernisation process. The impetus of academic studies of Shakespeare in Turkey in higher education has been paralleled by the reciprocal relationship of the instrumentalization of Shakespeare studies and the progressivism of the reforms of the republic that were maintained through the theatres and the various universities primarily set in Istanbul and in Ankara. Rather than mimicking Western forms and contrary to other nations once part of the British Empire, the founding principles of Shakespeare studies under Mustafa Kemal Atatürk were largely anti-imperialistic. Given that Shakespeare studies in the prerepublic period were maintained by missionary schools that aimed at cultural imperialism and the creation of Anglophilic comprador classes in a nation whose governing institutions were not subject to British imperialism, utilizing Shakespeare for the formation of a national progressive agenda could be considered one of the earliest examples of writing back against the Anglophone empires of the U.K. and the U.S. Accordingly, this paper will explore the origins of the academic study of Shakespeare in Turkey in the Ottoman period and early republican period and interrogate how these studies have been influential in establishing Shakespeare as a familiar figure in the Turkish consciousness.

ABOUT THE AUTHOR

Assoc. Prof. Dr. Murat Öğütcü is currently working at Adıyaman University, Turkey. He is the General Editor of the "Turkish Shakespeares" Project which aims to introduce texts, productions and research on Turkish Shakespeares to a broader international audience. He is a researcher at the AHRC-funded "Medieval and Early Modern Orients" project which aims to contribute to our understanding of the medieval and early modern encounters between England and the Islamic Worlds. He is among the regional editors of the Global Shakespeares Project and the World Shakespeare Bibliography. His research interests include early modern studies, Shakespeare, and cultural studies.

PRESENTATİON
Sunum

37

Hakan ATAY

ANAHTAR KELİMELER

Fernando Pessoa

Heteronim

Maurice Maeterlinck

Statik Drama

Ömür, Denizci

Ömür Tiyatrosu: Fernando Pessoa, Statik Drama ve Denizci

Portekizli şair ve yazar Fernando Pessoa'yı (1888-1935) dramatik bir arayışla şekillendirdiği "heteronimler" ("farklı adlar") sistemiyle tanıyoruz. Önceleri birer rumuz, mahlas veya takma isim olarak beliren farklı kişiler, zamanla çeşitli edebi türlerde ve tarzlarda eser üreten bağımsız şair ve yazar figürlerine dönüşüyor. Pessoa, bu kurmaca figürlerin bütünlüklü bir tiyatro oyununa karşılık geldiğini iddia ediyor. Kaleme aldığı şeyin perdelere ve sahnelere değil, "insanlara bölünmüş drama" ("drama em gente") biçiminde düşünülmesi gerektiğini söylüyor. Bu bildirinin temel amacı kendisini dramatik bir şair olarak gören Pessoa'nın, heteronimler sistemini oluşturmaya başladığı gençlik döneminde yeniden tanımlaya çalıştığı ve kökenleri Maurice Maeterlinck'in oyunlarında, hatta Yunan tragedyasında yatan "statik drama" kavramına odaklanarak yazarın tiyatroyla kurduğu derinlikli ilişkiyi anlamaya çalışmak olacak. Pessoa'ya göre statik drama, her türlü hareketten arınmış ve bu hareketler sayesinde ayırt edilen karakterlere dayanmayan bir tiyatro biçimidir. Rus sembolist tiyatrosundan, özellikle Nikolai Evreinov'un Ruh Tiyatrosu'ndan da esinlenen bu anlayışa göre her bir kişi, her bir ruh çoklu bir yapıya sahiptir ve çokluk ancak dramatik bir müdahaleyle temsil edilebilir. Dış görünüşe, fiziksel eylemliliğe ve harekete bağlı dinamik dramanın aksine statik drama hayalgücüne, rüya performansına ve atalete dayanır. Pessoa'nın statik drama tanımına uyan 14 oyun projesi olduğunu biliyoruz. Yazar bunlardan sadece birini tamamlayıp yayımlamıştır. Portekiz modernizmine damga vuran *Orpheu* dergisinin ilk sayısında okurla buluşan *Denizci* (*O Marinheiro*) oyunu eski bir şatoda, genç bir kadının tabutu etrafında toplanmış üç genç kadın arasındaki düşsel sohbeti konu alır. Hareket etmekten, konuşmaktan, hatta düşünmekten bile çekinen bu gözcü kadınlar ortalarında duran sonlanmış ömrün etkisiyle yepyeni bir ömür hayali kurarlar. İçlerinden biri, tek başına ıssız bir adaya düşen ve hayalinde kendisine bambaşka bir ömür inşa eden garip denizcinin hikayesini anlatır. Söz konusu çekingen diyalog Antik Yunanlı bilge Solon'un bir kişinin mutlu bir yaşam sürüp sürmediğine ancak o kişi öldükten, ömrü tamamlandıktan sonra karar verilebileceği düşüncesine yakınsayan bir mutluluk yoklaması halini alır. Her bir ömrün gerçek ve hayali birçok ömürden oluştuğu, bir kişinin başka bir ömür hayal edebilmesinin ya da bir kişinin başka birinin yerine geçebilmesinin bu sayede mümkün olduğu hissettirilir. Zaten Pessoa için hissetmeye karşılık gelen şiirle, başkasının yerine geçmeye dayalı dramayı ayrılmaz şekilde birbirine bağlayan da budur. Başka bir deyişle, statik dramadan insanlara bölünmüş dramaya geçiş bir ömür tiyatrosu çatısı altında gerçekleşir.

ÖZGEÇMİŞ

Hakan Atay, 1977 Gaziantep doğumlu. Antalya Lisesi ve ODTÜ Felsefe mezunu. Yüksek lisans tezini Bilkent Üniversitesi Türk Edebiyatı Bölümü'nde, 15. yüzyıl Osmanlı edebiyatının özgün şairlerinden Cafer Çelebi'nin *Hevesname* mesnevisi üzerine yazdı. Doktora derecesini Portekizli şair ve yazar Fernando Pessoa'nın heteronimlik projesinin Gilles Deleuze ve Alain Badiou'nün felsefelerine etkisini konu alan "Guarding the Thought: Heteronymy and Philosophy" ("Düşünceyi Muhafaza Etmek: Heteronimlik ve Felsefe") başlıklı tezle Binghamton Üniversitesi (SUNY) Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümü'nden aldı. İngilizce, Fransızca ve Portekizceden çeviriler yapıyor. Pessoa'nın *Denizci* oyununun da çevirmenidir. Yayımlanmış son makalesi "Stagnating the Life: Modern Wisdom in Fernando Pessoa's *The Book of Disquiet*" ("Hayatı Durağanlaştırmak: *Huzursuzluğun Kitabı*'nda Modern Bilgelik") başlığını taşıyor. 2017'den bu yana Mersin Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümü'nde çalışıyor. Temel araştırma alanları karşılaştırmalı edebiyat çalışmaları,

PRESENTATİON
Sunum

38

Zeki TAŞTAN

ANAHTAR KELİMELER

Ferdi Merter

12 Eylül

Darbe

Bir Kadın Bir Erkek Vardı

Türk Tiyatrosu

12 Eylül Tiyatroları: Bir Kadın Bir Erkek Vardı

12 Eylül, Türk tarihinde kırılmaların yaşandığı en önemli darbelerden biridir. Bilhassa aydınlar, sanatçılar, yazarlar üzerinde büyük bir baskı ve şiddetin yaşandığı bu dönemin olumsuz etkileri bugün bile tamamıyla giderilebilmiş değildir. Darbe üzerinde kırk yılı aşkın bir süre geçmesine rağmen Anayasa üzerinde hâlâ tartışmaların yaşanması ilk akla gelen sorunlardan biridir. Bu problemler birçok aydını, sanatçıyı ve yazarı da etkilemiş darbeyi konu alan birçok sinema filmi çekilmiş, roman, oyun, öykü, şiir gibi edebî türlerde de eserler yayımlanmıştır. Esasen muhalif bir yönü olan tyatro da bu konuya uzak kalmamış 12 Eylül Darbesini konu alan birçok oyun yazılmış, birçoğu sahnelenmiş ve bir kısmı da yayımlanmıştır. Bu hususta kırka yakın oyunun yazılması 12 Eylül'ün aydınlar üzerindeki etkisini göstermesi bakımından önemlidir.

Ferdi Merter'in yazdığı *Bir Kadın Bir Erkek Vardı* oyunu da 12 Eylül'e giden ilk oyunlardan biridir. Fakat 12 Eylül somut olarak değil göndermeler vasıtasıyla oyuna dâhil olur. Ancak 1985'te yazılan oyun, henüz yayımlanmamıştır. Biz de bu yazımızda bu oyunu incelemeye çalışacağız. Aynı zamanda 12 Eylül'ü konu alan oyunlar üzerinde de duracak, *Bir Kadın Bir Erkek Vardı* oyununun bu oyunlardan ayrılan yönünü de ortaya koymaya çalışacağız.

ÖZGEÇMİŞ

Atatürk Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. 1989'da Kırşehir Merkez Kale Ortaokulu'na Türkçe Öğretmeni olarak atandı. 1994'te Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde Araştırma Görevlisi oldu. 2000'de, İstanbul Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde "Türk Edebiyatında Tarihî Romanlar" teziyle doktor ünvanını aldı. 2003'te Yardımcı Doçent; 2009'da doçent; 2014'te profesör oldu. 2012'de Universty of Utah (Amerika); 2014'te Al-Farabi Üniversitesi'nde (Kazakistan) misafir öğretim üyesi olarak görev yaptı. Üniversitede, Edebiyat Fakültesi Dekanlığı, bölüm başkanlıkları, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Başkale Meslek Yüksek Okulu, Stratejik Araştırmalar müdürlüklerinin yanı sıra Van İl Kültür ve Turizm Müdürü olarak da görev yapan Taştan, hâlen Türkçe Öğretim ve Uygulama Merkezi Müdürlüğü (TÖMER) görevini yürütmektedir. Türkiye'de ve yurt dışında birçok ulusal ve uluslararası bilimsel toplantılara katılan; müşterek kitapları, kitapta bölümleri, editörlükleri ve makaleleri bulunan Taştan'ın bazı telif kitapları şunlardır: *Recep Bilginer'in Tiyatroları* (2009); *Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın Eserlerinde Mahalle Hayatı* (2014); *Türk Romanında Fatih ve Fetih* (2010); *Şahsiyet ve Şaheserler Manzumesi Mehmet Akif, İstiklal Marşı, Çanakkale Şehitlerine* (2022); *Edebiyat ve Hayat* (2023).

PRESENTATİON
Sunum

39

Gizem GÜRER

ANAHTAR KELİMELER

Kökler
Tiyatro
Performans
Tiyatrallik

Kökler Üzerine Bir Performans Denemesi: "Ben'den Ev'vel"

Bu çalışmada, tiyatro yönetmeni ve teorisyeni Jerzy Grotowski'nin "Sen Birinin Oğlusun" makalesinden yola çıkarak kurgulanmış, 2016-2017 ve 2017-2018 tiyatro sezonlarında Ankara'daki çeşitli sahnelerde gerçekleştirilmiş "Ben'den Ev'vel" performansının teorik ve pratik analizi yer almaktadır. Sözü edilen performansın temel ekseninde yıllardır aile içinde söylenegelen, kendimizden yaşça büyük aile bireylerine ait öykülerin, sonraki kuşaklara aktarımında tiyatro ve performansın bir araç olarak kullanılıp kullanılamayacağı düşüncesi yer almaktadır. Sahnede seyircinin salona alınıp yerleşmesini beklerken nostaljik bir dekor içindeki masada oturan dinleyici-oyuncu masadaki saati kırk beş dakikaya ayarlayarak performansı başlatır. Daha önceden bilgilendirilmiş olan seyirciler gönüllülük esasına göre sahneye çıkıp içinde kendilerinin olmadığı, tamamen aile büyükleri tarafından kendilerine anlatılan kökenlerine ait aile öykülerinden birini sahnede onu dinlemekte olan ve performans boyunca hiç konuşmayan dinleyicioyuncuya anlatır. Bu anlatımı aynı zamanda salondaki seyirciler de eş zamanlı olarak izlemektedir. Bu performans denemesi, varoluşu gereği gündelik gerçeklik ve kurmaca arasındaki bir eşikte yer alan tiyatrallik, seyir, rol, performans kavramlarının farklı kullanımları aracılığıyla sorgulandığı bir sahnelemedir. Sahne üzerinde, gündelik gerçeklik ve kurmaca arasındaki sınırın bir anlamda kendisine gönderme yapılarak netleştirildiği, öte yandan anlatıcının performansının geçmiş ve bellek aracılığıyla temsili bir nitelik kazanması ile bu sınırın yeniden bulanıklaştığı, geçişken bir deneyim alanı oluşması amaçlanır. "Nesilden nesile kültür aktarımı" üzerinden de biçimlenen bu çalışmada, tiyatro, performans sanatı ve halk bilimini içeren disiplinlerarası bir uygulama hedeflenmiştir.

ÖZGEÇMİŞ

Ankara Üniversitesi DTCF Tiyatro Bölümü Yüksek Lisans mezunudur. Sanatta Yeterlik çalışmalarını Anadolu Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Tiyatro Bölümü'nde yapmaktadır. Ankara Devlet Tiyatrosu ve Almanya'daki Performance Art Depot tiyatrosundaki oyunculuk ve yönetmenlik deneyimlerinin ardından, Bilkent Üniversitesi Tiyatro Bölümü ve Başkent Üniversitesi Devlet Konservatuarında öğretim görevlisi olarak dersler vermektedir.

PRESENTATION
Sunum

40

Nadia GADA

KEYWORDS

Resistance

Transgression

Domination

Deviation

Distraction

The Impact of the Turkish Culture on Kateb Yacine's The Intelligence Powder (1959)

The Algerian theatre is influenced by the combined nation' s history and its continuous interaction with the cultures of Europe and its traditions. Such cultural and linguistic diversity raises some interesting questions of the effects of those diverse groups on Algerian cultural and literary life. However, the influence of the Ottoman culture on the Algerian theatre remains poorly explored or unexamined while its traces and functions have been transformed, and its features and history have been forgotten. Hence, we propose to trail the 'Turkish marks as displayed in one of Kateb Yacine's dramatic works, *The Intelligence Powder* (1959). Though no sources allude to any interest on the part of the playwright to Ottoman culture and drama, a close reading of the play reveals the existence and even the persistence of cultural interaction at many levels. How such an influence manifests itself in the play's setting, characters and themes. How can it be explained? Do these Turkish cultural marks played a significant role for revitalizing Kateb Yacine's theatre? These are the questions we shall address throughout our textual analysis and to which we shall provide answers by revisiting the selected play.

ABOUT THE AUTHOR

Pr. Nadia NAAR GADA is teaching African Comparative Literature and Drama Studies at Mouloud Mammeri University of Tizi Ouzou, Algeria. She is member in "Cultural and Intellectual Representations" research laboratory. She heads a research team on "African Women Writings: "Tradition and Transition"

Author of :

- "Mouloud Feraoun's *La terre et le sang*, A Fictionalized Tale" in *Pratiques Langagières*. No, 32, 2015. - "The Shadow of the Trickster: Art of Deviation in Assia Djebar's Text" *Tawassol* Journal No, 46, June, 2016.

- "Poetics of Horror in Ayi Kwei Armah's *The Beautyful Ones Are Not Born* and Rachid Mimouni's *Le fleuve détourné*" in *Literature and Society: Challenges and Prospects*. Krishna (New Delhi): Author Press, 2016. - "The Process of Mythopoeia in Kateb Yacine's *Nedjma* (1956) and Assia Djebbar's *Woman Without Sepulcker* (2002) in Poli-Femo Journal, University of Milano Press, June, 2016.

- *Modern African Literature Revisited: A Study of Literary Affinities in Selected Early Novels by Achebe, Feraoun, Armah and Mimouni.* Germany: Noor Publishing, Germany, 2016

PRESENTATION
Sunum

41

Rafid CHENADAN

KEYWORDS

Kathakali

Theatrical Traditions

Habitus

Menocultures

Embodiment Theory

Origins of South Indian Theatrical Traditions: An Exploration of 'Kathakali' as the Convergence of Aryan and Dravidian Theatrical Forms

THIS PAPER DELVES INTO THE ORIGINS OF THEATRICAL TRADITIONS IN THE SOUTHern region of India, with a specific focus on 'Kathakali'. The genesis of 'Kathakali' reveals a fascinating amalgamation of two distinct theatrical traditions - the Aryan and Dravidian. It emerged as a dance form in Kerala, where the Aryan and Dravidian elements find their roots in the 'Koothambalam tradition' and the folk tradition, respectively. Notably, Kathakali's dance form bears resemblance to the Dravidian snake dance ('Pambin Thullal'). However, the contemporary manifestation of Kathakali has been significantly influenced by 'Ramanattam' and 'Krishnanattam,' both performance forms deeply rooted in the Aryan aesthetic tradition.

In examining the origins of Kathakali, the paper argues that the existing conceptual frameworks fall short in comprehending the nuanced origins and evolution of 'Kathakali'. To illustrate this inadequacy, the paper evaluates Kathakali's origins through the lenses of Pierre Bourdieu's 'habitus,' Thomas Csordas' 'embodiment theory,' and D. Venkat Rao's 'mnemocultures.' Through this analysis, the paper underscores the necessity for a framework that can accommodate the plural and formative nature of theatrical traditions, thereby transforming the understanding of 'origins' itself as a continuous process of 'perpetual new beginnings' during the evolution of theatrical traditions.

ABOUT THE AUTHOR

Rafid Chenadan is a scholar at the English and Foreign Languages University, Hyderabad, where he is currently pursuing his doctoral research in the Department of Comparative Literature and India Studies under the guidance of Professor Ipshita Chanda. He is interested in the historical origins of theatres and performance cultures in India. He has presented papers in many conferences including the Global Publishing Conference hosted by Princeton University and the ICLA congress hosted by the Tbilisi State University, Georgia.

PRESENTATION
Sunum

42

Miriam MEZGHANI

KEYWORDS

Iago
Service
Desire
Individualism
Value
Revolution
Renaissance
Capitalism

Shakespeare's Iago and the Advent of Capitalist Appetites

"*O brave Iago, honest and just*", thus cries Othello in the final act of Shakespeare's epic tragedy. However, Iago's character compresses multiple complex versions that flaunt such benign and innocuous effigy, soliciting a large assortment of deliberations. He is the concentration of evil who thrives in breaking moral imperatives. He is a reflection of reductive materialism, bigoted racism, or hegemonic patriarchy. In other instances, his repressed homoerotic desires are at the origins of his hatred and violence towards Othello. Interpretations of Iago converge and diverge into a timeless maelstrom of critical scrutiny.

Beyond the ethical, cultural, social, sexual, and political boundaries, Iago can be read within an economic girth. Shakespeare's *Othello* is entrenched in a world of social struggle and political upheaval. Iago's pursuit of happiness is contingent not on changing fortunes but rather on avid individualism. His intentions and motivations might be an expression of a nascent Renaissance capitalist values. Instead of a struggling proletariat, Iago stands for hostile and aggressively ambitious corporatism.

The purpose of this presentation is to show that Iago's character is a manifesto of an emergent Early Modern capitalism. His ruthlessness foreshadows a similar merciless modern economic ideology. Concepts such as servitude, desire, and individualism will be patterns that attempt to break down the conundrum that is 'Iago' within a capitalist dialectic.

ABOUT THE AUTHOR

Miriam Mezghani is a postdoctoral researcher. She received her master's degree in English literature from the Faculty of Literature, Arts and Humanities of Manouba in Tunis and her PhD in Shakespearean Drama from the University of Paul-Valery in Montpellier in France. She is currently an assistant in English literature in the Higher Institute of Applied Studies to Humanities of El Kef in Tunisia. She is interested in exploring interdisciplinary approaches to Shakespearean Drama.

PRESENTATION
Sunum

43

Şafak HORZUM

KEYWORDS

Transmedia

Transmedia Theatre

Digitalisation

Convergence

New Media

Transmedia Theatre: An Ancient Phenomenon and Today's Digitalisation

DELIVERING A STORY ACROSS MULTIPLE MEDIA PLATFORMS, TRANSMEDIA ARTS HAS been in the centre of several artistic and dramatic performances since the 2010s. Especially, social isolations experienced during the COVID-19 pandemic have enabled transmedia storytelling and media convergence to reach wider audiences across the globe via digital platforms. This migration to online and digital environments meant a break of conventional audience-performer interactions specifically for theatre as both the audience and the theatre professionals were, to a certain extent, forced to get exposed to digitalisation and its concomitant effects. Although much emphasis has concentrated on transmedia's entanglement with digital worlds such as metaverse or alternative realities, this paper argues that digitalisation is merely one recent addition to dramatic transmedia performances, since transmedia theatre originated not in the late twentieth or twentyfirst century, but in a much older time. Hence, this paper will discuss the ancient and medieval origins of transmedia theatre performances and how it has come to embrace its recent feature, digitalisation, at present.

ABOUT THE AUTHOR

Şafak Horzum is Assistant Professor of Translation Studies and English Literature at Dumlupınar University. He received his BA (2010), MA (2015), and PhD (2022) in English Literature from Hacettepe University. Horzum conducted his doctoral research at Universidade de Lisboa (Erasmus+ fellow, 2016-17) and Harvard University (Fulbright fellow, 2019-20). In 2016, he received the Translation Grant of the Association for the Study of Literature and Environment with his Turkish-English translation of Oya Baydar's post-apocalyptic science-fiction *The General of the Garbage Dump*. *Posthuman Pathogenesis: Contagion in Literature, Arts, and Media*, which he co-edited with Başak Ağın, was published in July 2022 by Routledge. His research and publications focus on posthumanisms, masculinities, comedies of manners, and fantasies.

PRESENTATION
Sunum

44

Fatma Aylin AKIN

KEYWORDS

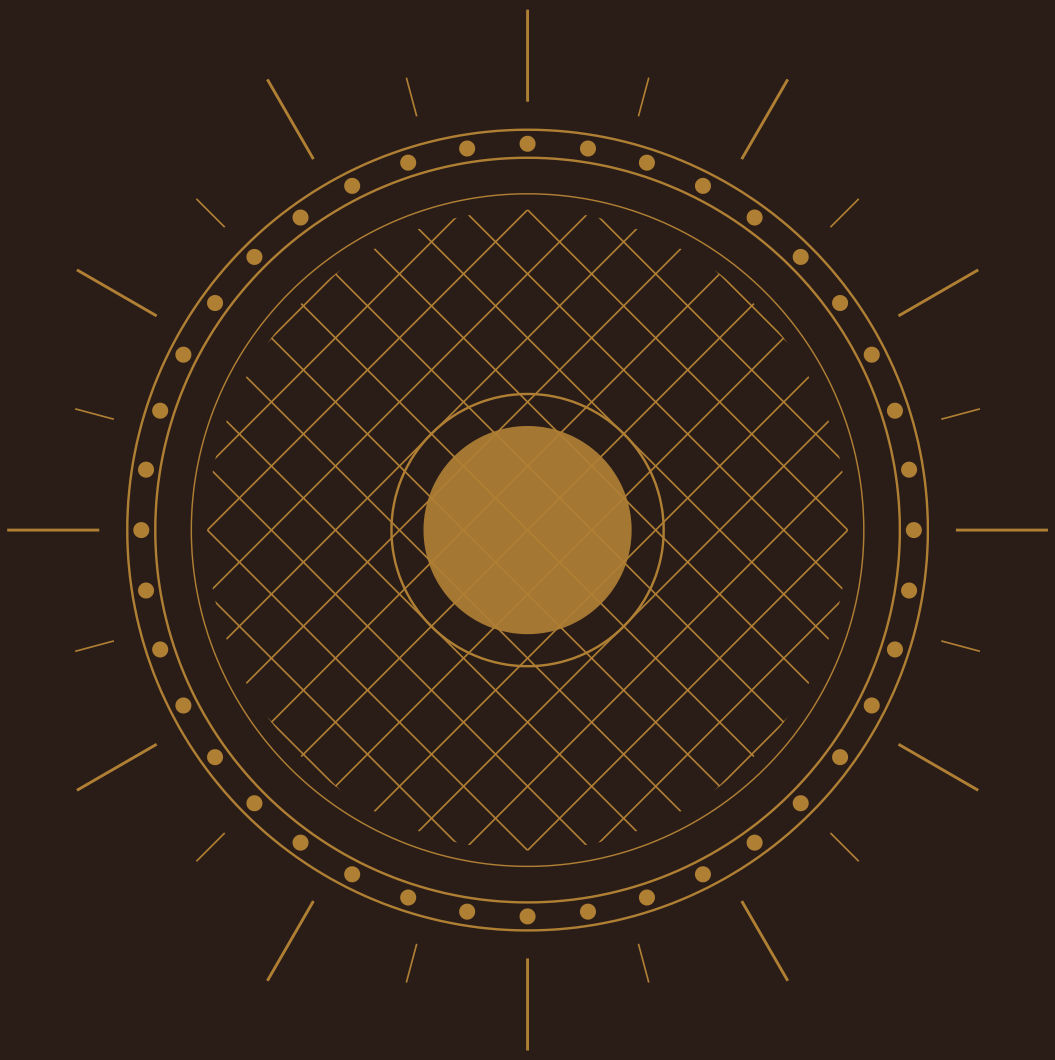
Gender equality
Postcolonialism
Feminism
Colonial Oppression
Sexual Oppression

Gender Equality in Colonial and Modern England as Reflected In Caryl Churchill's Cloud Nine

Considering Caryl Churchill's plays in the 1970s and 1980s, *Cloud Nine* is probably one of the most challenging, innovative, and timeless plays exploring abuses of power within the scope of sexual politics and feminist themes while using non-naturalistic techniques. The aim of this presentation, is to analyze the play from a postcolonial and feminist perspective showing the similarity between colonial and sexual oppression as gender equality is considered. First act, set in a British African colony in Victorian times provides patriarchal values of the empire and Victorian family, intoning the basic gender assumptions of the Victorians. However, the patriarchal credo regarding Victorian gender norm differs from who the characters really are. The conflict between code and violation, appearance and reality are highlighted by cross-racial and cross-gender casting. In contrast, act two takes place a hundred years later in London to present the progress toward independence and sexual empowerment within the realm of self-definition, this time questioning what gender assumptions should apply for gender equality in the modern age.

ABOUT THE AUTHOR

Fatma Aylin Bayrakçeken Akın received her BA, MA and Ph.D. from Hacettepe University, Department of English Language and Literature. She worked at Bilkent, Atılım and Başkent Universities at the Department of Translation and Interpreting. She is currently employed at Istanbul Health and Technology University (İSTÜN) as the Director of School of Foreign Languages and the Chair of the Department of English Translation and Interpreting. Her interest areas are Comparative Literature, English and American Literature, Cultural Studies and Translation and Interpreting.

III

PANELS

Açık Oturumlar

WORKSHOP & PERFORMANCE · ATÖLYE VE PERFORMANS

PANEL
Açık Oturum

P1

Serdar KARA
Z. Gizem YILMAZ

Karakter Yaratmak: Laban Atölyesi

Bu panel dans sanatçısı, koreograf ve kuramcı Rudolf van Laban (1879-1958) tarafından geliştirilen kurama dayanarak Laban Hareket Analizini anlatmak ve katılımcılarla Laban hareketlerini sergilemektir. Esasen dans için kullanılan bu hareket analizindeki yön, ağırlık, hız ve akış, dört elementle ve özellikle Platon tarafından bu elementlere atfedilen niteliklerle örtüştüğünden bu panel öncelikle bir akademik sunumla başlayacaktır. Bu akademik sunumda Laban Hareket Analizi element felsefesi ve *chora* ışığında tartışılacak, bu tartışma Galen ve Hipokrat tıp geleneğiyle şekillenen Ben Jonson'ın *comedy of humours* komedi kuramıyla anlatılacaktır. Elementlerin bedendeki dengelerinin karakter özellikleri açısından önemi vurgulayacak olan bu sunumdan sonra, Laban Hareket Analizi'nin temel noktaları verilecek ve katılımcılarla birlikte bu hareketler sergilenecektir. Bu panel Serdar Kara ve Z. Gizem Yılmaz tarafından ortak yürütülecektir.

ÖZGEÇMİŞ

Serdar Kara, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi Sanat Tasarım Fakültesi El Sanatları 4.sınıf öğrencisidir. Gençlik ve Spor Bakanlığında tiyatro eğitimi vermektedir. Çağdaş Drama Derneğinden 2016 yılında *"Ergenlerle Yaratıcı Drama Yöntemiyle Günlük Tutuyoruz"* konulu proje tezini yazıp uygulayarak mezun olmuştur. Ankara Üniversitesinde Yaratıcı Drama ve Tiyatro Tarihi Yüksek Lisans derslerine misafir öğrenci olarak katılmıştır. Çeşitli özel ve kamu kurumlarında oyuncu, oyun yazarı ve genel sanat yönetmeni olarak görev yapmıştır. Yazdığı iki oyun sergilenmiş ve Türkiye genelinde ödüller almıştır. Son projesi *Hamlet* oyunudur.

Doç. Dr. Z. Gizem Yılmaz, Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde öğretim üyesidir. Lisans (2010), yüksek lisans (2012) ve doktora (2018) derecelerini Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden almıştır. *Kozmik Koreografi: Bedenlerin Element Dansı* (2023) başlıklı kitabı Yeni İnsan Yayınlarından, *Tiyatronun Posthümanist Tarihçesi* başlıklı kitabı (2023) ise Siyasal Kitabevinin posthümanizm serisinden çıkmıştır. Posthümanizm ve ekoeleştiri alanlarını tiyatro ve sahne sanatlarıyla birleştirdiği ulusal ve uluslararası kitap bölümleri ve performansları ile *Neohelicon, ISLE, English Studies, CLCWeb, Configurations* gibi dergilerde makaleleri bulunmaktadır. Oyun yönetmenliği de yapmaktadır. Son projesi bir ekoeleştirel *Hamlet* (20 Mayıs 2023) olmuştur.

Panel
Açık Oturum

P2

Ozan ATALAN
Chong-ha Peter LEE
Z. Gizem YILMAZ

Art in the Heart of Posthumanisms

1st Performance by Ozan Atalan

Ozan Atalan's practice is dominated by an anti-anthropocentric, non-dualist approach by exploring human nature explicitly based on alienation. With a stance against the discriminative interpretation of dualities, Atalan focuses on the hybridization of human and non-human values, the natural and the artificial, domestication and wilderness, introversion and extraversion, digital and physical in a socio-critical context. He mostly makes multimedia installations to create speculative experiences that are realistic enough not to disconnect from reality but far enough to criticize it.

2nd Performance by Chong-ha Peter Lee

'Perceptum,' a collaborative performance by Ozan Atalan and Chong-ha Peter Lee as Antinomy, revolves around a transformative shift in perception beyond the conventional human experience of time and space. The term 'Perceptum' itself denotes being observed or perceived. Drawing inspiration from John Fiske's metaphorical statement about the imposition of meaning onto reality through a clockface, the performance begins by deconstructing the limitations of human perception.

Through a subversive recontextualization of an industrially manufactured object, the first section challenges the utilitarian function of the objects, bridging the gap between emotions and knowledge, as well as between what is seen and how it is interpreted. Ozan Atalan incorporates the semiological foundation of the analog as an unstructured and intuitive human response, while connecting it with the cultural scaling of perceived reality in the digital realm. This exploration intertwines with an introspective examination of his own autobiography merged with transcendental concepts of identity. Another focus of the performance is the issue of misrepresentation, which is deeply rooted in the post-truth culture and acts as a significant obstacle to posthuman perception.

Chong-ha Peter Lee, in the second section, reconstructs a quantum-scale understanding of the world by presenting a visualization and sonification of the base speed that everything within the Milky Way galaxy is physically travelling through the universe – human bodies, geopolitical borders and molecules. The resulting physical possibilities for any and all beings are endlessly indefinite and incomputable - even by quantum computers. The images, text and sound of the artwork are composed to make comprehensible the artistic, philosophical, scientific and perceptual implications of the viewer and creates a spatial awareness for the galaxy travelling through the universe in the minutes spent watching the video, accompanied by a real-time online performance in which Peter's image is tilted according to the geographical zone difference between Turkey and the USA.

Consequently, 'Perceptum' challenges and questions the prevailing modes of perceiving reality and aims to foster a profound shift in the audience's perception of the world.

3rd Performance by Z. Gizem Yilmaz and Sosyal Sahne Theatre Company

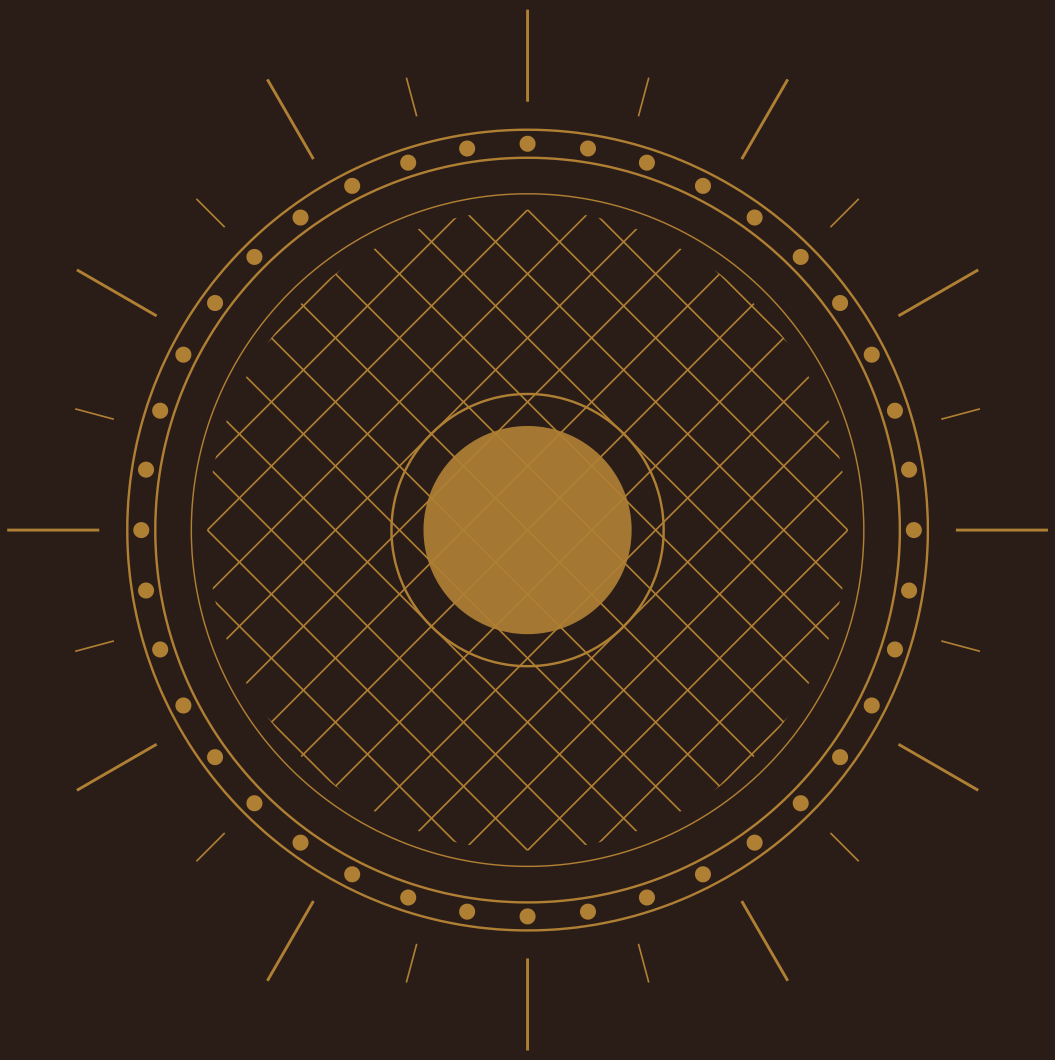
This performance is designed to start with an academic presentation on the reasons and the consequences of plastic pollution in the world and in Turkiye. As Sosyal Sahne Theatre company, we believe that plastic pollution is one of the most pressing topics in climate change with serious influences on mental health through environmental distress, traumas and anxieties. Eco-anger and eco-anxiety have been gaining traction in the academia as the environmental distress presses daily concerns more each day. Granting the cogency of negative emotions arising out of immense plastic pollution, this presentation will provide statistical data about plastic pollution, criticizing how media creates illusions. The second half of the panel will focus on artistic works to voice the problem of plastic pollution in Turkiye. Inspired by Chris Jordan's "Midway," Pınar Yoldaş's "An Ecosystem of Excess" and Özge Tan's "Karaya Vuran II," Sosyal Sahne Theatre Company performers will exhibit a dance performance. In this performance, we are planning draw attention to immense plastic pollution. Attending to Plastivore coined by Pınar Yoldaş, we are going to exhibit new Plastivore human forms with mutant organs to digest extreme plastic consumption. Thinking that we have already been eating and breathing plastic for a long time, we take this as a possible scenario for the future of humanity.

ABOUT THE AUTHOR

Ozan Atalan (born in Gelibolu, 1985), after his graduation from Anadolu University Faculty of Law in 2007, studied Sculpture at Dokuz Eylul University's Faculty of Fine Arts. Following his graduation in 2013, he attended Syracuse University School of Art as a Fulbright scholar. During his MFA studies, he extended his art practice through an interdisciplinary field and participated in a variety of national and international shows. He also worked as an adjunct teacher at Syracuse University. After getting his MFA degree in 2016, he moved back to Turkey. Since then, he has been continuing his art practice in Istanbul, Izmir and with international residencies and exhibitions. Currently he is working as an adjunct teacher at Izmir University of Economics, Visual Communication Department. He is also doing a PhD in Arts at Yaşar University's School of Art and Design.

Chong-ha Peter Lee is currently based out of New York, NY and Washington, D.C. Most recently, he has produced uKnow, an art automation software that generated the world first 37,000 VR biennales. He has been an integral member of the Floating Lab Collective, producing "The Collective White House" for the Museum of Antioquia's MDE 11 Triennial in Medellin, Colombia and the "ReMuseum" for the 5×5 Public Art Project, Washington, DC's first internationally curated public art initiative. He received his BFA at George Mason University in 2011 and in 2016, his MFA in Transmedia at Syracuse University, concentrating on the implications of post-digitality on VR, intersectionality and planetary warfare.

Z. Gizem Yılmaz is an Associate Professor of English Language and Literature at Social Sciences University of Ankara, specializing in ecophobia, environmental humanities, new materialisms, ancient philosophy (old materialisms), elemental ecocriticism, early modern English drama and monster studies. She obtained her PhD degree in 2018 at Hacettepe University in the Department of English Language and Literature. She is the author of two Turkish books, *Kozmik Koreografi: Bedenlerin Element Dansı* (Cosmic Choreography: Elemental Dance of the Bodies) and *Tiyatronun Posthümanist Tarihçesi* (A Posthumanist History of Theatre). She has also directed a number of plays, the recent of which is *Hamlet* (20 May 2023).

IV

Session Talks

Söyleşiler

IN CONVERSATION · SÖYLEŞİ

UTAD 2023 · ORIGINS · KÖKENLER · ANKARA

SESSİON TALK
Söyleşi

S1

Prof. Dr.
Mine ÖZYURT KILIÇ

Bir Oyun Okumak/Bir Yazarı Oynamak: Bilgesu Erenus'un Kırmızı Karaağaç Oyunu

BİLGESU ERENUS'UN İSTANBUL DEVLET TİYATROLARI TARAFINDAN 1999 VE 2003 yıllarında tek perdelik bir "Trajedi & Dram" olarak sahnelenen *Kırmızı Karaağaç* (Mitos Boyut, 1996) oyunu, Virginia ve Leonard Woolf'u Virginia'nın 1941 yılında ceplerini kendini dibe batıracak taşlarla doldurup Ouse nehrine yürüyerek hayatına son vermesinden tam yirmi beş yıl sonra, Leonard televizyonda Virginia Woolf hakkında yapacağı konuşmanın provasını yaparken Virginia'nın elinde işte o taşlarla çıkıp geri gelmesi ile başlar. Oyunda olaylar, izleyicinin sahnedeki saate bakıp anlamasının beklendiği üzere, Virginia Woolf'un romanlarında kullandığı iç monolog ve bilinç akışı tekniğini hatırlatırcasına, sadece üç dakikada ve Leonard'ın zihninde geçer. Erenus'un oyunu, Woolf çiftinin, gerçekte, 1919-1941 yılları arasında yaşadıkları Monk's House (Sussex, İngiltere) adlı evlerinin bahçesindeki iki karaağaçtan birine Virginia diğerine Leonard adını verdikleri bilgisiyle, oyunun adını da anlamlandıracak şekilde, Virginia'nın "güvenli ve kararlı" bir biçimde duran, "çiçekleri erdişil", "kökleri çok derinde", "fırtınalara karşı koymasını bil[en]", "kendini çoğaltma çabasında" bir kırmızı karaağaç olarak temsil edilmesiyle son bulur. Oyunun uzun soluklu tek perdesi, Virginia'yı sahnede "Virgin" adıyla temsil eden kadın karakterin, "*izleyicinin üstündeki bir noktaya yönelt[tiği]*" sorusu ile kapanır: "Kim var orda?"

Bir Oyun Okumak/Bir Yazar Oynamak başlıklı bu söyleşi, Wallace Stevens'ın 1917 tarihli "Thirteen Ways of Looking at a Blackbird" şiirinden esinle, Bilgesu Erenus'un Virginia Woolf'u bir yazar olarak yeniden kurguladığı bu biyografik tiyatro örneğine, sahnedeki Virginia'nın "Kim var orda?" sorusuyla yaklaşmayı deneyecektir: Sahiden, sahnedeki Virginia nasıl bir Virginia Woolf'tur? Yani, Bilgesu Erenus bize nasıl bir Virginia Woolf vermektedir? Söyleşi boyunca, oyuna Woolf'un oto/biyografi yazmak, savaşa karşı durmak, tiyatro oyunu sahnelemek, karakter yaratmak, hikâye anlatmak, kadın yazar olmak, yeni anlatım biçimleri aramak, hatırlamak, okumak ve yazmak üzerine kaleme aldığı denemeler, romanlar ve günlükler rehberliğinde*, Woolf'un hayatı ve eserleri hakkında bildiklerimizin izini sürerek, biyografik tiyatro üzerine yapılan kuramsal tartışmaları hatırlayarak, okur odaklı, yazar odaklı, feminist ve tarihsel eleştiri kuramları ile ekoeleştirel yaklaşımlar ışığında bakmayı deneyerek, son tahlilde yazar Bilgesu Erenus ile onun karakteri olan yazar Virginia Woolf arasında kurulan bağı anlamaya odaklanacaktır. Söyleşirken şu sorulara yanıtlar arayacağız: Bilgesu Erenus, Woolf'u sahne için yeniden yazarken -Woolf'un biyografi yazımı üzerine düşünürken sorduğu gibi sorarsak- "granit" ve "gökkuşağı" ile ifade ettiği "gerçekler" ile "kişilik" arasındaki dengeyi nasıl kurmuştur? Erenus'un metnindeki "granit" ve "gökkuşağı" harmanında

gördüğümüz kişi, aslında Bilgesu Erenus ile Virginia Woolf kumaşlarının "artık teğel yeri görünmeyen" bir bileşimi midir? Kısacası, sahnedeki Virgin kimdir? Gelin söyleşirken beraberce tekrar soralım: "Kim var orda?"

* 1. "The Art of Biography" (1940)
2. "The New Biography" (1927)
3. "Thoughts on Peace in an Air Raid" (1940)
4. *Between the Acts* (1941)
5. "Modern Fiction" (1919/1925)
6. "A Sketch of the Past" (1939)
7. "A Room of One's Own" (1929)

ÖZGEÇMİŞ

Araştırmaları çağdaş Britanya edebiyatı, Modernizm, empati ve edebiyat, kadın ve yazarlık alanlarına odaklanan Mine Özyurt Kılıç'ın, Angela Carter, Iris Murdoch, Pat Barker, Margaret Atwood, Jeanette Winterson, George Orwell, Salman Rushdie, Hanif Kureishi, Edna O'Brien ve Virginia Woolf gibi yazarlar üzerine makaleler ile *Gender-bending Fantasies in Women's Writing* ve *Winterson Narrating Time and Space* başlıklı kitap çalışmaları vardır. Büyük bir bölümü Türkiye'de geçen ve kısmen Türkiye'de yazılmış, Woolf'un *Orlando* romanı ile diyalog içinde olan *Virginia Woolf in Manhattan* romanının yazarı Maggie Gee ve edebiyatı üzerine yapılmış ilk kitap uzunluğundaki çalışma olan *Maggie Gee: Writing the Condition of England* İngiltere'de Bloomsbury Literary Studies tarafından basılmıştır.

Virginia Woolf ve Leonard Woolf'un kurdukları yayınevi Hogarth Press'in 100. yılını anmak üzere Harvard Üniversitesi'nde bir seminer, iki modüllü bir baskı atölyesi ve sınırlı sayıda nadir esere yer veren bir sergiden oluşan *A Press of One's Own: Celebrating the Hundred Years of Hogarth Press* etkinliğinin yaratıcısı ve düzenleyicisidir.

Geçtiğimiz yıl British Council Türkiye destekli *Virginia Woolf in Turkey* ile *1922'den 2022'ye-Modernizmin Yüzyılı* (İrlanda Büyükelçiliği Türkiye) projelerini tasarlayıp yönetmiştir. Woolf'un eserlerinden ilham alan sanat eserlerinin atölye çalışmalarını ve *Homecoming* (Gallery Kairos) adlı sergi eş-küratörlüğünü de yürüten Özyurt Kılıç, genç yazarları teşvik etmek amacıyla, *Kendine Ait Bir Köşe* adlı aylık bir yazı platformunun da kurucu editörlüğünü yürütmektedir.

8. "Professions for Women" (1931)
9. "Mr Bennett and Mrs Brown" (1924)
10. *Three Guineas* (1938)
11. "How Should One Read a Book?" (1926)
12. "Hours in a Library" (1923)
13. *The Diary of Virginia Woolf*, (1915-1941)

Index of Contributors *Katılımcı Dizini*

AĞIN, Başak 41
AKIN, Fatma Aylin 56
ALBAYRAK, Gökhan 14
ALMAZ, Başak 39
ASLAN, Nisa Nur 22
ATALAN, Ozan 59
ATAMAN, Özgün 35
ATAY, Hakan 49
BAĞIRLAR, Belgin 32
BASAT, Ezgi 17
BOZER, A. Deniz 11
BOZKURT, Kadriye 19
BULUT, Miran 21
ÇANAKÇI, Tuğba 26
CHENADAN, Rafid 53
EKMEKÇİOĞLU, Neslihan 46
EŞİGÜL, Züleyha 38
FİŞENK, Özge Ayşegül 42
GADA, Nadia 52
GALAMBA, Ariana Sofia 24
GÜLBAĞ, Münevver 27
GÜLTEKİN, Hakan 33
GÜNDOĞDU, Murathan 31
GÜNENÇ, Mesut 30
GÜRER, Gizem 51
HORZUM, Şafak 55
INNES, Paul 10
İZMİR, Sibel 47
KARA, Serdar 58
KELLEHER, Joe 9
KURTULUŞ, Gül 45
LEE, Chong-ha Peter 59
METİN, Erdal Ozan 37
MEZGHANI, Miriam 54
ÖĞÜTCÜ, Murat 48
ÖZDEMİR, Abdullah 23
ÖZYURT KILIÇ, Mine 62
PELİSTER, Tuğçe Gözde 18
SABAN, Nedim 44
ŞAHİN GÜLTER, Işıl 34
SARIKAYA, Nazım 28
ŞENDURAN, Elif Derya 13
ŞENEL, Görkem Neşe 25
ŞENTÜRK TATAR, Gamze 29
SEZGİN, Bülent 16
TAŞTAN, Zeki 50
TOPAL, Türküler 43
ÜNLÜ ÇİMEN, Esra 15
WANIEK, Iulia 20
YAZGÜNOĞLU, Kerim Can 40
YILDIRIM, Asena 36
YILMAZ, Z. Gizem 58, 59
YÜKSEL, Ayşegül 8

WWW.UTADCONFERENCE.COM
WWW.TURKISHTHEATRERESEARCH.ORG

Uluslararası Tiyatro Araştırmaları Derneği
Turkish Society for Theatre Research

9786250043165